

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVERNIGHT PUBLISHING

When it comes to the end, will he keep her,
or will it be too late to save her?

Given
TO THE
BRATVA

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SAM CRESCENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

EVERNIGHT PUBLISHING

When it comes to the end, will he keep her,
or will it be too late to save her?

Given
TO THE
BRATVA

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SAM CRESCENT

EVERNIGHT YAYINCILIK

www.evernightpublishing.com

Telif Hakkı© 2025 Sam Crescent

ISBN: 978-0-3695-1168-3

Kapak Sanatçısı: Jay

Aheer Editör: Lisa

Petrocelli

TÜM HAKLARI SAKLIDIR

UYARI: Telif hakkı saklı olan bu eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. İncelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın elektronik veya basılı olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Yapay zeka eğitime izin verilmez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler ve yerler hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BRATVA'YA VERILDI

Sam Crescent

Telif Hakkı© 2025

Birinci Bölüm

Babam ölmemi istiyor.

Anastasia Evanoff partide durmuş, elinde bir kadeh şarap tutuyor, içmeye cesaret edemiyor ve kocasına doğru bakmamaya çalışıyordu. Herkes onu görmezden geliyordu ve bu evlendiklerinden beri böyleydi. Hiçbir şey değişmemişti. Bogdan'ın onu neden buraya getirdiğini bilmiyordu. Kimse ona katlanamıyordu.

Evlenmeden önce bir Rinaldi'ydi. Babası yıllardır ondan kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Şimdi, yirmi bir yaşındayken evlenmişti ve yirmi iki yaşına kadar hayatta kalırsa şanslı olacağını biliyordu. Bu yaşa kadar gelebilmesinin tek nedeninin, düğün töreninin yapıldığı günün doğum günü olması olduğunu düşünüyordu. Babasının Bogdan Evanoff'la ne gibi bir işi vardı da onunla evlenmişti, bilmiyordu.

Birincisi, babası İtalyan mafyasının bir parçasıydı ve Bogdan da Bratva'nın bir parçasıydı. Rahmetli annesi ona babasının işlerine asla bulaşmamasını söylemişti ve şimdiye kadar her şeyden uzak durmayı başarmıştı. Belki de bunun nedeni, annesiyle uzun süredir babasından ayrı yaşamış olmalarıydı. Anastasia anne ve babasını neyin bir araya getirdiğini bilmiyordu ama *onları* ayıran şeyin ne olduğu konusunda kabaca bir fikri vardı.

Annesi Evelyn zor bir hamilelik geçirdi ve Anastasia'yı doğurduktan sonra neredeyse ölüyordu. Bu da Evelyn'in çocuk sahibi olma yeteneğini kaybetmesiyle sonuçlandı. Babası Dante'nin ne bir oğlu ne de bir varisi olacaktı. Bu yüzden, karısını sevmeye devam etmek yerine, onu taşraya taşıdı, onu çok az gördü ve tüm hesaplara göre, en sevdiği metresiyle değiştirdi.

Anastasia on sekiz yıl boyunca babasız büyüdü ama annesinin sevgisine ve bağlılığına sahipti. Hiçbir şey istemediler. Tüm bu süre boyunca babasının başka bir kadınla birlikte olduğunu ve o kadından da çocukları olduğunu biliyordu; birkaç oğlu ve birkaç kızı. Evelyn öldükten sonra Dante metresiyle evlendi, böylece mirasçılarını ve çalıştığı aile içindeki konumunu güvence altına aldı. Anastasya taşradaki evinden taşındı ve sahip olduğu eşyaların çoğu kız kardeşlerine verildi ya da satıldı.

Evlerinde çok daha küçük bir odası vardı ve bir akbaba olarak görülüyordu. Sözde erkek kardeşleri ona katlanamazdı, kız kardeşleri de öyle. Uyum sağlamıyor ya da itaat etmiyordu.

Erkek kardeşleri ona saldırmaya kalkıştığında, katılmaya zorlandığı kendini savunma dersleri konusundaki ısrarı için annesine hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Dövüşmek sevdiği bir şey değildi, ancak bu konuda iyiydi.

Annesinin onu eğitmesi için tuttuğu adam Gustov, bir şeyler öğrenmeden derslerinden ayrılmasına izin vermezdi. Sonra da elbette derslerden ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmak için ona saldırırdı. Gustov'u görmeyeli üç yıl olmuştu. Onu özlemişti. Annesinin cenazesine katılmıştı.

Babasının kızgınlığına rağmen annesi, patronun kendisi Piero da dahil olmak üzere ailenin çoğu tarafından seviliyordu.

Annesinin popülaritesinin hiçbiri babasını durduramamıştı. Bir hafta sonra, sanki hiç var olmamış gibiydi. Bu yüzden, erkek kardeşleri onu incitmeye başladığında, kız kardeşlerine yaptığı gibi onlara da hadlerini bildirdi.

Partilerdeki konuşmalardan uzak durmaya çalışıyordu ama bu insanlar annesinin arkadaşlarıydı ve bazılarını tanıyordu. Onu kabuğundan çıkarmaya çalıştılar ama hepsi boşunaydı. Babasının onun için başka planları vardı.

Partilerde görünmez olmaya çalışması, İtalyan mafyası ile Bratva arasındaki çalkantılı ilişkinin farkında olmadığı anlamına gelmiyordu.

Özellikle de Galkin Bratva. Kocasının çalıştığı Bratva. Tam ayrıntıları bilmiyordu, sadece Bogdan'ın patronun sağ kolu olduğuna dair söylentiler vardı. Sadece, Bratva'nın içindeki cellat gibiydi. Avlanmak ve öldürmek onun işiydi. Bogdan Evanoff'un onu dehşete düşüren bir ünü vardı.

Evlilikleri bir iş anlaşmasıydı. Ayrıntıları bilmiyordu ama bekâretini düğün gecesine kocasına çoktan kaybetmişti. Babasının ısrar ettiği bir törenle. Sabah olduğunda akbabalar etrafını sarmıştı. Babasının onu düğün gecesine öldürmek istediğine dair korkunç bir his vardı içinde. Bakire olmadığına mı inanıyordu? Tepkisine bakılırsa öyle düşünüyordu.

Annesini çok seviyor ve onunla mümkün olduğunca çok vakit geçiriyordu. Garip bir şekilde Evelyn'in de Dante'yi sevdiğini biliyordu. Annesini ağlarken yakaladığı zamanlar oluyordu ve bunu görmezden gelmenin hiçbir yolu yoktu. Annesi Dante Rinaldi'nin sevgisini kaybettiği için çok üzgündü. Bütün sevgisini kızına akıtmıştı. Anastasia annesi sayesinde bugünkü kadın .

Oldukça resmi olan partide odaya göz gezdirirken, takım elbise giymiş erkekleri gördü, ancak çoğu takım elbiseye sığmayacak kadar büyük görünüyordu.

Bratva'ların hepsi eğitimliydi. Aile içinde savaşabilecek ve öldürebilecek adamlar olduğunu biliyordu. Babası gibi Bogdan'ın da askerleri vardı ve ellerini nadiren kirletirdi. Avlanan başkaları da vardı.

Kocasına bakarken, evlerinin her birinde konuşlanmış onca askere ihtiyaçları olmadığını hissetti. Onu her yere yanında götürüyordu. İçinden bir ses bunun sebebinin ona güvenmemesi olduğunu söylüyordu. Her iki durumda da, hayatı boyunca hiç bu kadar... gözlemlenmemiştir.

Annesiyle birlikte büyürken ve son üç yıl boyunca, makul ölçülerde kendi istediğini yapabiliyordu. Şimdi ise kocasının merhametine kalmıştı. Sürekli taşınıyorlardı. Bir şehir evinden lüks bir daireye, bir otele ve sonra da bir kır evine. Bogdan'ın pek çok işi vardı. Birçok farklı restorana, gece kulübüne, gazinoya, etkinliğe, partiye gitmişti.

Üç aydır evliydim ve düğün geceleri dışında ona dokunmamıştı. Aynı yatağı paylaşıyorlardı ama birbirleriyle nadiren konuşuyorlardı.

Bogdan ona tek kelimelik talimatlar verdi. "Gel."

"Git."

"Git."

"Kal."

Hiçbir şey

söylemedi. "Akşam

yemeği." "Kahvaltı."

"Çekil."

Onun bir cümle kurup kuramadığını bile bilmiyordu. Aslında birçok cümle kurabildiğini gördü, sadece ona karşı değil. Kendi başınaydı. Ve böylece, alkolün her türlüünden nefret ettiği içmeyeceği tek kadeh şarabıyla orada öylece duracaktı.

Bazı insanlar Rusça olduğunu tahmin ettiği bir dilde konuşuyordu. Hiçbir dili akıcı bir şekilde konuşamıyordu. Annesi ona İtalyanca, hatta İspanyolca ve Fransızca öğretmeye çalışmıştı ama bu onun becerdiği bir şey değildi. Bu yüzden, birçok hayal kırıklığı yaratan dersten sonra, annesi durmaya karar verdi.

Anastasya annesinin çabalarına minnettardı. Şu anda Rusça öğrenmeye karşı ani bir ilgi duyuyordu. Bir kitapçı bulmalı, Rusça öğrenmek için

dil kitabı ve kendi kendine öğretme girişimi.

Hiçbir şeyi yoktu, parası yoktu ve kaçmaya çalışsa bile öldürüleceğini hissediyordu. Böyle yaşanmazdı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

O anda, kocasına bakmaktan kendini alamadı. Birçokları için o vahşi bir yaratıktan, bir canavardan, onu öldürecek birinden başka bir şey değildi. Ama Anastasya, bunu asla kabul etmese de, onu

... çekiciydi. Ondan daha yaşlıydı, otuz dokuz yaşında olduğuna inanıyordu. Kısa, sarı saçlarına dokunduğunu nadiren görürdü. Babası ve erkek kardeşlerinin aksine, parmaklarını nadiren saçlarında gezdiriyordu. Birden bunun gergin bir hareket ya da başka bir şey olması gerektiğini fark etti. Bogdan asla gergin olmazdı. Her zaman kontrolü elinde tutardı, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Bardağını sıkıca tuttu, çünkü adam ona bakmak için tam da o anı seçmişti. Şimdi sinirlerinin yükseldiğini hissediyordu. Adam onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Onu öldürecek miydi, yoksa zaman mı kolluyordu, bilmiyordu.

Anastasya hiçbir şey bilmiyordu. Babası sık sık ona kalın kafalı ve aptal derdi. Bunlar incitici sözlerdi ve doğru olmadıklarını biliyordu. Pek çok şey biliyordu.

Tüm bu saçmalıklardan uzakta büyümüştü. Annesi ona harika bir hayat vermişti ve o annesini özliyordu.

Bakışlarını kocasından ayırarak bir adım uzaklaştı, aniden biraz hava almaya ihtiyacı vardı.

Bogdan karısının dışarıda kayboluşunu izledi ve hiç şüphesiz onun sadece bir molaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Karısı partideki en sadık kişiydi. Ona asla ihanet etmeyecekti. Kimseyle konuşmazdı ve adam onun geçmişini iyice araştırmıştı. Adı Rinaldi olabilirdi ama ne babasına, ne kardeşlerine, ne de o çıkarıcı sürtüklere benziyordu.

Dante'nin başarısız ilk evliliği hakkında her şeyi biliyordu. Çocuk sahibi olamadığı için karısını nasıl reddettiğini. Bildiği ve gördüğü kadarıyla Anastasia'nın annesi ailedeki en güzel kadınlardan biriydi. Çok güzel bir kız doğurmuştu.

Bogdan konuşmasını bitirdi ve gitti. Partilerden nefret ederdi. Hiçbir zaman çene çalacak bir adam olmamıştı ama karısının bu yeni hayatla nasıl başa çıktığını görmek istiyordu. Bahçeye doğru ilerlerken, alışık olduğu gibi gölgelerden uzak durdu.

Anastasia tek başına durmuş, açık ve tüm yıldızların görüldüğü gökyüzüne bakıyordu. Uzun, siyah saçlarının güzel bir kıvrımı vardı ve bu gece saçlarını açık bırakmıştı. Uzun, kalın ve tatlıydı. Anastasia'nın amının derinliklerine girerken saçlarının yastıklarına nasıl yayıldığını hatırlıyordu. Anastasia'nın babasının ne söylediğini bilip bilmediğini merak etti.

"Eğer kızım bakire değilse, onu hemen öldürmen için sana izin veriyorum. Zevkini al ve onun hayatına son ver."

Bogdan aptal değildi. Dante kızının ölmesini istiyordu ve bu evliliği istemese de karşısındaki kadını ilgi çekici buluyordu. Annesi onu ailesinden uzaklaştırmıştı. Çarpıtılmamış ya da manipüle edilmemişti.

Sabahları kanepede oturur, bir kase mısır gevreği yer, çizgi filmlere gülerdi. Fırsat buldukça yemek pişirir ve temizlik yapardı. Ona nadiren yalnız zaman verirdi. Onu sürekli dolaştırır, asla çok rahat etmesini istemezdi. Ve yine de, hiç dalga geçmedi.

Onunla evleneli üç ay olmuştu. Hamile olma yoktu, çünkü regl döneminin ne zaman geldiğini biliyordu. Acısını göstermiyordu ama o biliyordu.

Babası Dante, kızının çizgiyi aşması halinde hayatını sonlandırmak için adamın iznine sahip olduğunu ona sürekli hatırlatıyordu. Bir aile üyesini öldürmesini bu kadar çok isteyen biriyle tanışmayalı uzun zaman olmuştu.

Bogdan meraklı bir adam olduğu için biraz araştırma yaptı. Anastasya hayattayken annesinin mirası ona aitti. Anastasya çok varlıklı bir kadındı. Bunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

Babası birçok nedenden dolayı onun ölmesini istiyordu. Bogdan aptal değildi. Anastasia'yı öldürmek Bratva ile Dante'nin ailesi arasında da savaşa yol açacaktı. Barış için aracılık yapmak çok uzun sürmüştü.

Öldürmeyi severdi. Bunun için yaşadı. Bir adamın hayatına son verme konusunda uzmandı.

Ama Galkin Bratva'ya kan getirmeyecekti.

Ayrıca karısını izlemekten de keyif alıyordu. O farklıydı. Şimdi bile, onu buraya kadar takip ettiğine dair bir fikri var mıydı? Hiçbir şey yapmadı.

son üç ay boyunca şikayetlerde bulundu. Onunla neredeyse tek kelime konuşmadı. O da nadiren ona bir şey söyledi. Sessiz kaldı. Mükemmel küçük eş.

"Seni özledim anne," dedi.

Bogdan onu duydu. Ayrıca burnunu çekişini de duydu. Karısı ağlıyor muydu?

Tam Anastasia ona doğru dönerken gölgelerin arasından çıktı ve

Anastasia bir nefes verdi.

"Bay Evanoff," dedi. "Beni korkuttunuz."

"Bogdan."

Bakışlarını indirmişti ve bu kez başını kaldırdı. "Ha?" "Biz evliyiz. Bana

Bay demek zorunda değilsiniz." Adam

yaklaştı. "Tabii bana efendim demek istemiyorsanız?" Kızın

dudaklarından dökülen *Efendim*'i kaldırabilirdi.

Kadın kaşlarını çattı ve adam gülümsemekten

kendini alamadı. "Özür dilerim. Sadece biraz

hava almaya ihtiyacım vardı."

Bahçelere bakan duvara doğru ilerledi. "Muhteşem bir gece." İkisi de en fazla bu kadar konuşmuştu.

Bogdan ilk konuşmalarının bir partide olmasına pek hazırlıklı değildi. Anastasya'nın gözlerindeki acıyı gördü. Annesini özlemişti. Az önce onun tam da bu sözleri söylediğini duymuştu. Ve garip bir nedenden ötürü onun incinmesini istemiyordu.

"Çoğu yaz gecesi öyledir."

Onun ne yapacağını görmek için bekledi. Partinin güvenliğine geri mi dönecekti, yoksa gelip onun yanında mı duracaktı? Bogdan kadınların kendisinden etkilenmesine ve korkmasına alışkındı.

Anastasya onun yanında durarak onu şaşırttı. Ne çok yakın ne de çok uzaktaydı.

"Bu bana annemle geçirdiğim birçok yaz gecesini hatırlatıyor," diyor. dedi.

Bogdan hiçbir şey söylemedi ve onun kıkırdadığını duydu.

"Bir çadır kurar ve gece boyunca piknik yapardık, sonra da bazen yerde uyurduk. Özellikle de hava sıcaksa. Tabii ki sık sık uyandığımızda hava buz gibiydi." İşte yine o kıkırdama. "Sanırım bir noktada birkaç sümüklü böcek ya da bir salyangoz üzerimize süründü." Burnunu kırıştırdı. "Annem ondan sonra hep çadıra girmemizi sağladı. Açık havada uyumak eğlenceli olsa da biraz iğrençti."

Gülümseyerek ona doğru döndü.

Bu kadın onların dünyası için yaratılmamıştı. Annesiyle birlikte saçmalıklardan uzakta yaşadığı için soğukluk geliştirmemişti. Evelyn'le ilgili notlarına bakılırsa o da aynıydı.

Annesi çocuklarını riske atmak istememişti. Evelyn'in iki kız ve üç erkek kardeşi vardı. Ama beş kardeşi de anne babasıyla birlikte öldürülmüştü. Geriye bir tek Anastasia kalmıştı. Bu yüzden kaderinde küçük bir servetin mirasçısı olmak vardı; Dante'nin istediği bir servet.

"Özür dilerim," dedi Anastasia.

"Hiçbir zaman sümüklüböceklerin ya da salyangozların üzerinde gezineceği kadar uzun süre hareketsiz kalmadım.

Ben."

Anastasia'ya doğru döndü, Anastasia'nın gözleri çok güzel kahverengiydi. gözlerini görmüştü. Otuz dokuz yıl boyunca pek çok ölüm ve kötülük görmüştü. Pek çok farklı insanın gözlerinin içine bakmıştı ama bir kez olsun bu kadar şefkatli, bu kadar sevgi dolu birini görmemişti. Bakışlarını lekeleyen hiçbir şey yoktu. Açıktı. Anastasia nadir bulunan bir mücevherdi.

Babası, Galkin gibi ona evlilik teklif ettiğinde, reddetmek istemişti. O bir Tuğgeneral değildi. O bir katildi. Kuşkusuz, Galkin'in baş adamıydı ve bu onu herhangi bir Tuğgeneralden bile daha büyük yapıyordu, ama bu konunun dışındaydı. Evlenmeye hiç niyeti yoktu.

Galkin'e hayır demişti. Galkin ona önce onunla görüşmesini, sonra karar vermesini söylemişti. Anastasya sadece... farklıydı. O artık evliydi.

Çarşaf seremonisi ilginçti. Dante kızının bakire olmadığını düşünmüştü ama yine de tam olarak öyle olmuştu. Bogdan, Anastasya'ya kadar hiçbir kadının ilk erkeği olmamıştı. O gecedan beri onu almamıştı.

Her ne kadar nazik olmaya çalışsa da, kadının artık acıyla uğraşmak zorunda kalmaması için bu işi bitirmek istemişti. Sert ve hızlı davranmış, sonra da kızın kanı ve menisi çarşaflara dökülmüştü. Şimdi ona bakarken, o gece başlayan özlemi hissediyordu.

"Belki de dışarıda, açık alanda kamp yapmalısın. Bu göz açıcı bir deneyimdir." Güldü. "Özür dilerim. Lütfen bunu yapmayın. Annem onları vücudumdan çıkarmaya çalışmak zorunda kaldı."

"Onlar mı?"

"Evet, iki ya da üç tane vardı. İğrençti. Bu konuda konuşmayalım, çünkü açık havada kamp yapmak konusunda size pek de olumlu bir izlenim vermiyor."

"Annen kulağa hoş geliyor," dedi.

"İyi biriydi." "Ve onu
özlüyorsun?" "Bunu
duydun mu?" "Evet."

Anastasya derin bir nefes aldıktan sonra eve doğru baktı. "Eminim bu
partileri nasıl idare edeceğini biliyordur."

"Harika gidiyorsun."

"Etrafta duruyorum ve insanların benden hoşlanmadığını biliyorum.
Neden beni getirmeye devam ediyorsunuz?"

Adam ayağa kalktı. Boyu ondan uzundu ama Anastasya başını geriye
doğru eğerek ona baktı. Başı adamın göğsüne geldi. Çok uzun değildi.

"Sen benim karımsın ve senin yerin benim yanımdır."

"Ben bir yabancıyım Bogdan," dedi adını yavaşça tekrarlayarak. "İkimiz
de burada olmamam gerektiğini biliyoruz."

Aralarındaki mesafeyi kapattı, gerçi fazla bir mesafe de yoktu. "Peki
senin nerede olman gerekiyor?" diye sordu.

Tereddüt etti ve sonra başını yana eğdi. "Babam beni öldürmeni
istemiyor mu?"

İkinci Bölüm

Ertesi sabah uyandığında Anastasia'nın yatağın boş olduğunu anlamak için elini uzatmasına gerek yoktu. Saniyeler içinde dün gecenin tüm anıları geri geldi ve inledi.

Aralarındaki tehdidin gerçek olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Bogdan'ın ona tek kelimelik emirler yağdırmadığı ilk gerçek konuşmalarıydı ve o bunu mahvetmişti.

Bir elini alnına vurarak inledi. Dün gece de konuşuyorlardı. Kuşkusuz o biraz daha fazla konuşmuştu ama Bogdan cümlelerle karşılık veriyordu. Bu bir gelişmeydi ve sonra o koca ağzını açıp babasının kendisini öldürmesini isteyip istemediğini sorarak bunu mahvetmek zorunda kalmıştı. Bogdan sessizleşmişti. Boş bir ifadenin daha da ... boşlaşmasının mümkün olduğunu bilmiyor muydu? Daha ölümcül? Cinayet işlemek istiyormuş gibi görünüyordu.

Yatakta doğrulup odanın etrafına göz gezdirdi. Güneş ışığı çoktan odaya süzölmeye başlamıştı ve yatağın kenarındaki çalar saate kısa bir bakış ona saatin yediyi biraz geçtiğini söyledi. Ona göre uyumuştı. Erken kalkan biriydi, genellikle beş buçuk civarı, nadiren altı.

Anastasya battaniyeyi üzerinden itti, yataktan çıkarken esnedi ve ensuite banyoya doğru ilerledi. Bogdan'dan hiçbir iz yoktu, zaten onu beklemiyordu da.

Dün gece onu kızdırmıştı. Ona o soruyu sorduktan sonra partiden çok hızlı bir şekilde ayrılmışlardı ve dairesine döndüklerinde ona yatmasını emretmişti. Reddetmek istemişti ama onu zaten yeterince zorladığını düşündü.

Uyanık kalmaya kararlıydı ama hemen uykuya daldı ve bu onu rahatsız etti.

Tuvaleti kullandıktan sonra sifonu çekti, ellerini yıkadı, dişlerini fırçaladı ve sonra yüzüne biraz su sıçrattı. Havluyu yüzüne bastırıp geri çekti ve yansımalarına baktı.

"Çeneni kapalı tutmayı öğrenmelisin," dedi.

Yansıması ona baktı ve kendi yüzünde küçük bir şüphe gördüğünü düşündü. Kendi tavsiyesine uymayacaktı. Ölüm korkusuyla yaşamak iyi bir şey değildi.

Hırladı, havlusunu çamaşır sepetine koydu ve sonra onun yatak odasına doğru ilerledi. Hiçbir şeyi onun olarak görmeyi kendine yediremiyordu.

Kaldığı tüm yerler ona aitti. Hiç eşyası yoktu. Sahip olduğu her şeyin parasını o ödedi.

Dolabına doğru yürüdü, açtı ve elbiseleri oradaydı. Onları o seçmemişti. Yaşadıkları her yerde, her zaman onun için kıyafet bölümü vardı. Göz gezdirdi ve kısa kollu, belden kıvrılan, kalçadan genişleyen ve dizlerine kadar inen bir yazlık elbisede karar kıldı. Güzel bir pastel mavi renkti. Hoşuna gitmişti.

Üzerini çabucak değiştirerek bir çift topuklu ayakkabı giydi ve mutfağa doğru ilerledi. Dairenin içinde ondan hiçbir iz yoktu. Not da yoktu. Dün gece onu kızdırmış olmalıydı. Kahve demliği hâlâ sıcaktı ve kendine bir fincan doldurduktan sonra bir kâse mısır gevreği aldı ve kanepeye doğru yürüdü.

Çizgi filmleri severdi ama kendini kanallar arasında gezinirken buldu. Aşağı yukarı gidip geldikten sonra hiçbir şey bulamayınca çizgi filmlerde karar kıldı. Annesi onları izlemeyi çok severdi.

Bir kez daha büyük bir üzüntüye kapıldı. Annesini her gün özlüyordu ama tabii ki bu konuda konuşmasına asla izin verilmiyordu. Babası ona her zaman sessiz kalmasını söylüyordu ve o bundan nefret ediyordu. Üvey annesi de bir zamanlar metres olduğu gerçeğinin sürekli hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

Kapı açılıp kapandığında mısır gevreğini bitirmiş ve son kahvesini içiyordu.

Ayağa kalkarak boş fincanını ve kâsesini tuttu ve kocasının dairesine girişini izledi. Seksi görünüyordu. Ceketini giymemişti ve kollarını kıvrımış, yoğun mürekkepli kollarını gösteriyordu.

"Uyanmışsın."

"O kadar uzun süre uyumak istememiştim." "Belli ki buna ihtiyacın vardı."

Onu mutfağa kadar takip etti ve o kendine bir fincan kahve doldururken bulaşıkları temizledi.

Adam elinde bir mektup tutuyordu ve kadın dudaklarını birbirine bastırdı. Beyninin bir tarafı ona sessiz kalmasını ve tek kelime etmemesini söylüyordu. Bu daha kolay olurdu. Beyninin diğer tarafı ise ona sormasını söylüyordu. Onunla konuşmasını.

Tabağını, fincanını ve kaşığı temizlemeyi bitirdi. İçindeki savaşın şiddetlendiğini hissetti.

Sadece ona sor.

Delirdin mi sen? Seni öldürecek.

Yani oturup sürekli sizi ne zaman öldüreceğini merak edeceksiniz.

Bir ileri bir geri oldu.

Mutfaktan çıkmaya gitti, hemen içeri girdi ve sonra tekrar çıkmaya gitti.

"Beni öldürecek misin?" diye sordu.

Elini ağzına vurma isteği çok güçlüydü ama kendini tuttu ve sadece ona baktı. Kendini hareketsiz kalmaya, omuzlarını dikleştirmeye ve neden olduğu rahatsızlığı kabullenmeye zorladı.

"Seni öldürmemi mi istiyorsun?" Bogdan sordu.

Beklediği soru bu değildi.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak.

"O zaman seni

öldürmeyeceğim." "Ama..."

"Ne istiyorsun Anastasia?" diye sordu.

İki elini yumruk yaptı ve gözlerini ona dikti. Annesi bu durumda ne yapardı? Geri çekilir miydi? Ayakta durup kavga mı ederdi? Annesiyle babasının kavga ettiğini hiç duymamıştı. Babası ne zaman ziyarete gelse, her zaman uygarca davranırlardı.

"Babamın benden hoşlanmadığını biliyorum," dedi Anastasya. Belki de çok fazla şey açıklıyordu ama o anda umurunda değildi. Ona nasıl hissettiğini söylemek için gerekiyordu. Anastasya kocasının onu öldürüp öldürmeyeceğini, sakat bırakıp bırakmayacağını ya da ne yapacağını merak edip durmak istemiyordu. Korku içinde yaşamaktan bıkmıştı.

"Ben... Bir eşte isteyeceğin şey olduğumu hayal edemiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Sessiz olmalıyım. Bunu biliyorum ama annem bana ne yapmam ve kim olmam gerektiğini böyle öğretmedi. Etrafta durabilirim, sessiz olabilirim ve görmezden gelebilirim - bu iyi bir şey - ama aynı zamanda senin Galkin Bratva'daki en korkunç adamlardan biri olduğunu biliyorum ve sanırım beni öldürmeni istiyor." Ne yaptığı ya da söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şey ağzından dökülüyordu ve bunların hiçbirisi plana uygun gitmiyordu. Kendini çok utanmış hissediyordu.

Bogdan kahvesinden bir yudum aldı. "Baban seni öldürmemi istiyor."

Anastasya derin bir nefes aldı ve sonra gülümsedi. "Delirmiş olmalıyım, çünkü ne kadar rahatladığımı bilemezsin."

"Babanın seni öldürmemi istediğini söylediğim için rahatladın mı?"

"Biliyorum, çılgınca, ha, ama en azından şimdi ne bildiğimi biliyorum ve bu beni deli yapmıyor, ama ben iyi bir karakter yargıcıyım, değil mi? Yani, babamın ölmemi istediğini biliyorum." Ona gülümsedi.

Bogdan kaşlarını çatı.

"Beni neden öldürmedin?" Anastasya sordu.

"Sen tuhaf bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

Omuz silkti. "Sanırım bana daha kötü diyebilirsin." Şu anda hâlâ babasının onun ölmesini istediği konusunda haklı olduğu için rahatlamış hissediyordu.

Adamdan nefret ediyordu ve uzun zamandır da ediyordu. Annesinin onu sevdiğini ve onun da annesine böyle davrandığını bildiğinden, bu yüzden ondan nefret ediyordu. Adam her gittiğinde ve Evelyn onun başka bir kadına gittiğini bildiğinde ağlıyordu. Zamanla ağlamayı bırakacak ve ziyaretler gittikçe azalacaktı ama annesinin hissettiği ve inkar etmeye çalıştığı kalp acısını biliyordu.

"Beni neden öldürmedin?" diye tekrar sordu.

Bu pek de iyi bir sohbet başlangıcı sayılmazdı ama üç ay sonra Anastasia bu konuyu konuşma zamanının geldiğini hissetti.

Bogdan, Anastasya gibi bir kadını daha önce hiç tanımamıştı.

Tanıdığı kadınlar onunla yüzleşmek yerine ondan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışırlardı. yanı sıra kendilerini öldürmemesi için yalvarıp yakarırlardı. Anastasia ortaya çıktı ve basit bir soruymuş gibi sordu. Hayatının tehlikede olabileceğinin farkında değil miydi?

Buna üzölmek yerine mutlu olmuştu. Onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Şimdi, onu neden öldürmediğini bilmek istiyordu.

"Ben Rinaldi'den emir almam."

Kaşlarını çatı. "Ama eğer beni öldürürsen, bu özgür olduğun anlamına gelir, değil mi? İstedğin kişiyle evlenmekte özgür olurdun. Benimle evlenmek istemediğine eminim. Sevdiğin biriyle birlikte olmak varken neden kendini kapana kısıyasın ki?"

"Kapana kısıldığımı düşündüren nedir?" diye sordu.

"Benimle evlisin. Bu çoğu erkeği kapana kısılmış hissettirmez mi? Sen Galkin Bratva'nın bir parçasısın. Ben de Rinaldi'nin kızıyım. Bu yeterli değil mi?"

Bogdan gülümsedi. "Sen dinle."

Omuz silkti. "Etrafımdaki çoğu insan konuşuyor, tabii ki dinliyorum."

"O halde Galkin'in şu anda barış istediğini biliyorsunuz. Bu yüzden Sokaklar kana bulandı ve ben sözümünden dönmeyeceğim. Galkin ne istiyorsa alacak ve eğer evlenmemi istiyorsa evleneceğim."

"Bu yüzden mi beni öldürmedin? Galkin sana yapmamanı mı söyledi?" "Seni öldürmedim çünkü bana öldürmem için bir sebep vermedin." "Vermedim mi?" diye sordu.

"Şimdi de senden şüphe etmeli miyim diye düşünmeme mi neden oluyorsun?"

"Benden ziyade sevdiğin birini istersin diye düşündüm. Pek konuşmuyoruz ve ben de senin kalabalığına uymuyorum. O partilerdeki insanların çoğunun benden nefret ettiğini biliyorum."

"Seni tanımıyorlar. Senin bir casus olup olmadığını ya da sana güvenip güvenemeyeceklerini bilmiyorlar."

"Ama ben senin karınım."

"Bu sana hiçbir şey kazandırmaz. Sen benim karımsın, ama inan bana, istediklerini elde etmek için her şeyi yapacak ve söyleyecek çok fazla manipüle edici orospu var."

"Benim böyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

diye sordu. Adam ona baktı ve bu konu hakkında düşündü. "Hayır." "Neden düşünüyorsun?"

Kıkırdadı. "Seni çıkarıcı bir kaltak olarak görmediğim için kızgın mısın?"

Kaşlarını çattı.

"Neden bana çok önemli bir soru daha sormuyorsun?" diye sordu.

ve onu düşünerek seçtiği elbise üzerinde büyüleyici görünüyordu. Her kıvrımına uyum sağlıyordu ve içinde olmak için aletin ağrısına neden oluyordu. Onu hemen orada ve o anda sertçe becermek istiyordu ama bunun şu anda onu korkutacağını hissediyordu.

"Ne sorusu?" Anastasya sordu.

"Babanın seni neden öldürmek istediğini merak etmiyor musun?"

Omuz silkti. "Benden hoşlanmıyor. Bana bunu, ölmüş olmamı dilediğini söyledi. İnan bana, biliyorum. Her zaman bir oğlu olsun istemişti ve beni sinir bozucu biri olarak görüyor. Annemin beni sevmesinden ve gerisi tarih oldu."

Bogdan öne doğru eğildi, yüzüne yaklaştı. "Gerçeği bile bilmiyorsun."

Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Gerçek mi? Ne gerçeği?"

Şimdi gülümsedi, sonra uzandı ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bilmek ister misiniz?"

Kadının dudaklarını yalayışını izledi ve çok iyi bildiği o kıvılcım çıktı. Bogdan karısının kendisinden etkilendiğinin farkındaydı. Düşün gecelerinden beri birlikte olmamışlardı. Kızgın olmalıydı ve o zamandan beri onun varlığına alışmasını istiyordu. Diğer herkes için bir canavardı ama Anastasia'ya farklı davranmaya niyetliydi. Anastasia ona korkuyla bakmıyordu.

"Evet," dedi.

Onun da bilmek isteyeceğini biliyordu. Anastasia bir korkak değildi. Zor kararlar söz konusu olduğunda gidip kafasını kuma gömmüyordu. Onlarla doğrudan yüzleşirdi ve o da buna hayranlık duyardı.

"Annenin çok zengin bir kadın olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Anastasya kaşlarını çatı ve sonra şakağını ovuşturdu. "Çok parası olduğunu biliyorum. Aslında evet, yaşadığımız kır evi ailesine aitti ve ona bırakılmıştı."

Gülümsedi. "Eminim anne tarafından tüm amcaların ve teyzelerin ile büyükanne ve büyükbabanın öldürüldüğünün farkındasıdır." Hepsinin ölümünü araştıracaktı, çünkü bu ölümlerin arkasında Dante'nin olabileceğinden şüpheleniyordu. Adam birinci sınıf bir pislikti. Ondan hoşlanmıyordu. Dante bir fırsatçı ve büyücüydü. Yine de Galkin onun içini görebiliyordu.

"Evet, bazıları kazaydı, karbon monoksit zehirlenmesi, diğerleri aileye hizmet ederken öldürüldü ve sonra annem kanserden öldü."

"Evelyn Rinaldi'nin tüm bu serveti sana ve sadece sana kaldı."

"Ne?" Anastasya sordu.

"Evet. Baban onu senden almanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. İlk başta, onu yerleştirmeye çalıştı, ancak Evelyn babanın nasıl biri olduğunu biliyordu ve birkaç koruma önlemi aldı."

"Öyle mi?"

"Evet. Birincisi, Gustov adında bir adam tarafından size verilecek olan gizli bir mektubun yanı sıra, onun vasiyetinin şartlarını okumanıza tanıklık edecek birkaç kişiye ihtiyacı olacak. Onu tanıyor musunuz?"

"Evet, onu tanıyorum. Annemin bir arkadaşı."

"Herhangi bir şey imzalamaya zorlandınız mı?"

"Hayır."

"O halde babanızın oldukça kızgın olduğunu tahmin ediyorum. Gördüğüm kadarıyla, annenizin servetine el koyabilmesinin tek yolu sizin ölümünüz. Sen öldüğünde tüm servet ona kalacak."

"Annemin vasiyetini gördünüz mü?" Anastasya sordu. "Gördüm."

"Yani benimle zengin bir kadın olduğum için mi evlendin?"

Bogdan gülümsedi. "Seninle evlendim çünkü Galkin istedi ve tüm ayarlamaları o yaptı. Düğün gecemizde baban bana yaklaştı ve eğer bakire değilsen seni öldürmeme izin verdiğini söyledi."

Kızın soluğunu duydu ve gözlerinin açıldığını gördü. "Bunu yapar mıydın?" Anastasya sordu.

"Ve topyekûn bir savaşı riske mi atayım? Hayır. Ben bir Rinaldi'nin emirlerine uymam." Derin bir nefes aldı.

"Seni öldürmeyeceğim. Bunu düşünmemin tek yolu Galkin'in senin ölümünü talep etmesi ve bunu yapmasının tek nedeni de senin bir hain olduğunun ortaya çıkmasıdır."

"Yani yine de ölebilir miyim?" Anastasya sordu.

"Sadece bir hain olmaya niyetliysen."

"Ne yapmam gerekiyor?" Şimdi onun kafasını karıştırıyordu.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, bundan nasıl kurtulacağımı öğrenmek istiyorum. Bilmiyorsan söyleyeyim, pek çok konuda karanlıkta bırakıldım ve bunun korkutucu olduğunu söylediğimde bana güven. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Protokolleri bilmiyorum. Sonunda öleceğim."

Bogdan onu değiştirmek istemedi.

"O zaman bana sadık kal Anastasia. Her zaman nasıl olduysan öyle ol ve sen ve ben asla çatışmayalım."

Başını salladı ve sonra kaşlarını çattı ve adam bu konuşmanın bitmediğini anladı. Ne kadar canlandırıcı olduğunun farkında mıydı acaba?

"Bekle, bu bana homurdanarak tek kelimelik emirler vermene geri dönmem gerektiği anlamına mı geliyor, çünkü bilgin olsun, bundan hoşlanmıyorum. Bunu tercih ederim."

"Ne?"

"Konuşmak. Bilirsin işte, sohbet etmek."

"Konuşmak mı istiyorsun?"

"Evet, mümkünse annemin vasiyetini okumak istiyorum ve eğer Gustov'a ulaşabilirseniz ve onda annemden bir mektup varsa okumak isterim."

"Bu Gustov'u tanıyor musun?"

"İyi değildi ama anneme değer verdiğini biliyorum. İhtiyacı olduğunda onun yanındaydı. Beni o eğitti."

"Seni nasıl eğitti?" diye sordu.

"Kendimi savunmayı biliyorum." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve sonra kaşlarını çattı. "Seni alt edecek kadar değil tabii ki ama kaçabileceğimi bilecek kadar."

Şimdi merak ediyordu.

"Gustov'a ulaşacağım."

"Lütfen Anastasia'nın onu görmek istediğini söyleyin."

"Seni hiçbir erkekle yalnız bırakmayacağımı biliyorsun."

Başını salladı. "Biliyorum. Yine de Gustov için endişelenmene gerek yok. O iyi bir adam ve ben onu daha çok bir arkadaş olarak görüyorum."

O tatlı gülümseme vardı ve ona güvenmeden edemiyordu. Onu bir arkadaş olarak görüyor olabilirdi ama bu Gustov'un onu bir arkadaş olarak gördüğü anlamına gelmiyordu. Tek bildiği, Gustov'un onu bir yemek bileti olarak görüp manipüle edebileceğiydi.

Üçüncü Bölüm

Gustov şehre gitmeyecekti. Herhangi bir gece kulübünde ya da barda da buluşmayacaktı. Bunun yerine, alışılmışın dışında bir ormanın örtüsü altında buluşmaları gerekiyordu ve Bogdan'ın mutlu bir adam olmadığını biliyordu.

Birkaç adamı onu koruyordu ve arabadan indiler. Gustov'u görmeye çalışarak ormanın etrafına bakındı. Annesi ona birçok kez Gustov'un göz önünde saklanma yeteneğine sahip olduğunu söylemişti. Fark edilmeden içeri girip çıkabilen en iyi adamlardan biriydi.

"Silahsız olmak hakkında sana ne öğrettim?" Gustov sık ve kalın çalıların arkasına geçerek sordu.

"Gustov," dedi ve ona doğru yönelmek üzereydi ki Bogdan kolundan tutarak onu durdurdu. "Ben silahsız değilim."

"Yanınızda beş adam var, dördünün sizinle gerçek bir bağlantısı yok ve sizi canlı görmektense ölü görmeyi tercih ederler. Kocanıza gelince, asla çok emin olamazsınız."

Anastasya Bogdan'a baktı ve başını salladı. "O benim ölmemi istemiyor. İnan bana, babam ona beni öldürmesini söyledi ve ben hâlâ hayattayım." Kıkırdadı. "Güzel zamanlar, ha?"

Gustov gülümsemedi. Karşısındaki adamın bu kadar soğuk ve ilgisiz görünmesine alışık değildi. Bu onun için tuhaf bir duyguydu. Hoşlanmadığı bir duyguydu.

"Ee, işler nasıl?"

Gustov Bogdan'a bakmaya devam etti. "Ben saklanıyorum." Sonunda ona doğru baktı. "Nasılsınız Prenses?"

"Evli ve... hayatta kalmaya çalışıyor."

"Sana zarar veriyor mu?"

"Diline dikkat et," dedi Bogdan.

"Asi dillerle ne yaptığını biliyorum ama onunla ben ilgileniyorum, sen değil."

"O senin endişelenmen gereken biri değil."

"Evelyn son arzusu olarak benden ona göz kulak olmamı istedi ve ben de bunu yapıyorum."

"Peki onun ölümünden bu yana geçen üç yıl boyunca ne yaptınız?" Bogdan sordu.

"Yeter," dedi Anastasya. "Kavga etmek ya da tartışmak için bir neden yok. Neden saklanıyorsun?"

"Sence neden?" Gustov sordu. Ceketinin içine uzandı ve bir mektup çıkardı. "Bunu bana annen verdi ve dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Babanın ne yapmaya çalışacağını biliyordu ve şimdiye kadar başarısız oldu. Ama inan bana Anastasya, o ölümcül bir adam ve beni öldürmeye çalışıyor. Servetini ancak ben yanında olursam devredebilirsin ve tüm bilgilere sahip olan da benim."

"Babam seni öldürmeye mi çalışıyor?" "Evet."

"O mektup yüzünden mi?"

"Evet ve Evelyn'in bana anlattığı her şey yüzünden. Uyarıyı buraya senin için yazdı."

"Onu... alabilir miyim?" diye sordu.

Babasından nefret ediyordu, ama onun bu aldatma seviyesi bile onu incitmeye başlamıştı. Hayatını sürekli zorlaştırıyordu.

"Yaklaşabilir miyim?" Gustov sordu.

"Evet."

Gözlerini devirdi ve bekledi. Gustov yaklaştı ve zarfı alması için ona uzattı. Tam kollarını ona dolayıp sarılmak üzereyken Bogdan onu yanına çekti. Gustov'u özlemişti.

"Benden korkmana gerek yok," dedi Gustov. "Anastasia benim kızım gibidir."

"Çok zengin bir kız."

"Evelyn'in serveti umurumda değildi ve hala da değil. Onu her gün özlüyorum."

"Ben de öyle," dedi Anastasia.

"Annen hayatını yaşamamı isterdi."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ölmeni isteyen bir baban varken bunu yapmak biraz zor."

"Ama senin için savaşmaya hazır bir kocan var." Gustov Bogdan'a doğru baktı. "Ben buralarda olacağım Anastasya. Sana öğrettiklerimi unutma ve ona bir silah vermenin zamanı geldi, böylece sen yanında olmadığında kendini koruyabilir."

Anastasya elindeki mektuba baktı, annesinin el yazısını gördü ve başını kaldırdığında Gustov'un gitmiş olduğunu gördü. Onun burada kalmasını beklemiyordu.

Bogdan onu arabaya kadar götürdü ve o da arabaya bindi. "Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?"

"Evet, Gustov öğretti." "O mu öğretti?"

"Annem kendimi savunmayı öğrenmemin önemli olduğunu düşünüyordu ama şu ana kadar bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Babam bile beni öldürmeye çalışıyor. Güzel zamanlar." Küçük bir kahkaha attı ve mektubuna sarıldı.

"Bana bir silahla neler yapabileceğini göstereceksin, ben de sana bir silah vereceğim."

Gülümsedi.

"Mektubu size okumamı ister misiniz?" Bogdan sordu.

Şöyle bir baktı ve sonra başını kaldırıp ona baktı. "Bilmiyorum."

"Okumanıza gerek yok."

Aniden kuruyan dudaklarını yaladı.

İstediği şey bu değildi. Mektubu çevirirken, annesinin bunu yazarken nasıl biri olduğunu merak etti. Zayıf mıydı? Bunu hastalanmadan önce mi yazmıştı? Annesi ona bakmasını istememişti ama o da gitmeyi reddetmişti.

Zarfı yırttı ve sayfaları açtı ama gözleri yaşla dolunca sayfalar bulanıklaştı. Bu annesinin el yazısıydı. Eskiden onu yazarken izlemeyi çok severdi. Kalemî kâğıdın üzerinde öyle düzgün, öyle zahmetsizce kayardı ki.

"Lütfen, sen oku," dedi. Odaklanamıyordu.

Bogdan mektubu ondan aldı ve okumaya başladı. "Sevgili kızım, Anastasya. Eğer bunu okuyorsan, korkarım ki ben öldüm ve sen bu dünyada yalnızsın. Keşke dediğim çok şey var ama şu anda en büyüğü seni babandan daha da uzaklaştırmış olsaydım. Etrafında dönüyor. Bilmediğin şeyler var." Bogdan okumaya başladığında, Anastasya'nın kafasının içindeki ses annesinin sesine dönüştü.

"Baban fakir. Hiçbir şeyi yoktu. Ailesi kendi imkanlarının dışında yaşıyordu ve sahip oldukları tek şey Dante'nin yakışıklılığıydı. Onunla evlenmek istemedim. Şimdi sana anlattığım gerçek bu. Dante'yi sevdiğimi düşündüğünüzü biliyorum ama sevmiyordum. Her gittiğinde ağladığımı duyuyordunuz ve bunun onu sevdiğim için olduğunu düşündüğünüzü biliyorum, ama gerçek şu ki, ondan nefret ediyordum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Ailem ona kanmıştı ama ben . Sen on yaşına geldiğinde ve artık hatalarını inkar benden özür dilediler. Beni evliliğimden kurtarmanın bir yolunu bulacaklarına söz verdiler ama bir ay içinde öldüler.

Karbonmonoksit zehirlenmesinden şüpheleniliyor ama Dante'nin yaptığını biliyorum. Evliliğimizi bitirirse, servetimin kaynağı da kesilmiş olacaktı. Ailem inanılmaz derecede zengindi. Kız kardeşlerimle birlikte tüm erkek kardeşlerim ölürken arkama yaslanıp izlemek zorunda kaldım."

Anastasia elini onun koluna koydu. "Onları onun öldürdüğüne mi inanıyordun?" Bogdan hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen devam edin," dedi. Annesinin bununla yaşadığını hiç bilmiyordu.

Annesi çok güçlü bir kadındı. Onun savaştığını, ailesini korumanın bir yolunu bulmaya çalıştığını hayal ederken gözleri doldu.

"Ailemde hayatta kalan son kişi ben oldum ve sizi almaya çalışma ihtimali olduğunu biliyordum. Bu yüzden bazı protokoller uyguladım. Onu durduramadım ama son görüşmemizde bana kanser teşhisi konmuştu ve o da kına yakmaya gelmişti. İşte o zaman ona yaşlılık dışında herhangi bir sebepten ölürsen tüm paranın hayır kurumlarına aktarılacağını söyledim. O hiçbir şey alamayacaktı. O gün, sanırım beni öldürmek istedi. Onu engelleyen neydi bilmiyorum. Belki de Gustov'du ama mutlu değildi. Sana zarar vermenin bir yolunu bulacağını biliyordum, tatlı kızım. Sadece iki seçenek var.

-Ya ecelinle ölürsün ya da o seni öldürtür. Ama ben seni korumak için önlemler aldım. Sana her zaman göz kulak olacağım. Baban seni öldürmeye çalışacak, Anastasia. Onun tek amacı parayı almak. Parayı ona verme. Ona teslim olma. O hiçbir şeyi hak etmiyor. Bunu almak için annemi, babamı, kardeşlerimi, tüm ailemi aldı. Lütfen seni almasına izin verme. Seni her şeyden çok seviyorum, sevgili kızım. Gustov'dan başka kimseye güvenme. O benim paramı istemiyor. Hiç istemedi. Seni seviyorum, tatlı çocuğum. Keşke orada olup seni evlenirken görebilseydim. Aşık olmanı, düzinelerce çocuk sahibi olmanı ve evi Noel şarkılarıyla doldurmanı izlemek için. Senin için dünyaları istiyorum ve seni bunlardan koruyamadığım için çok üzgünüm. Artık gitmeliyim, günlerim kısalıyor. Şunu bil ki, seni seviyorum ve elimden geldiğince seni koruyacağım."

Bogdan o gece yatak odalarının kapısında durdu. Anastasya onu hiç görmediği kadar sessiz ve içine kapanıktı. Mektubun sonunda gözyaşlarına boğulmuştu.

Evelyn'le hiç tanışma fırsatı bulamamıştı ama onun güzelliği ve tatlı doğasıyla ilgili hikâyeler duymuştu. Ailesine ve onunla olan tüm bağlarına katlanamasa da. İnsanların ondan hesaba katılması gereken nadir bir güç olarak bahsettiğini duymuştu. Dante'nin her gün bununla yaşamak zorunda olduğunu hissediyordu.

Aynı kadın Anastasia'nın bu dünyaya gelmesine yardım etti. Yatağındaki bu kadını o şekillendirmişti. Gözlerinde bir ateş vardı ve şimdi onda çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Evelyn, Dante'nin ona zarar vermeye çalışacağını biliyordu. Şu anda oyunun bir adım önünde gibi görünüyordu ama bir konuda yanılıyordu. Anastasia'nın sadece Gustov'a güvenmesi gerekmiyordu. Ona ve Galkin Bratva'ya sahipti.

"Çok yanlış anladım," dedi Anastasia yatakta doğrulup. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bekledi.

Ona bakmak için döndü. "Babamı sevdiğini sanıyordum."

"Sevmemesi seni rahatsız ediyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Burnunu çekti. "Ama bir şeyler yapabilirdim, değil mi?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Benimle konuşabilirdi." "Ama bunun ne faydası olurdu ki?" "Konuşmak yardımcı olabilir."

Gülümsedi. "Tecrübelerime göre, bazen sadece şiddet ve ölüm cevaptır."

"Buna inanamıyorum. Buna inanmıyorum."

"Baban seni öldürmem için bana birçok kez izin verdi. Başka türlü ikna olmayacaktır."

Anastasya bir nefes verdi. "O zaman ne yapacağım? Servetimi ona mı devredeyim?"

"Annen bunu istemiyor." "Sen istiyor musun?"

"Hayır. İhtiyacım yok." Kendi parası vardı.

Ellerini yüzüne bastırdı. "Ne yapmalıyım?" "Annen seni ne yapman için eğittiyse onu," dedi Bogdan. "Beni hiçbir şey yapmam için eğitmedi. Herhangi bir şey olmak için."

Kaşlarını kaldırdı ve yatak odasına girdi.

"Nasıl eş olunacağını bile bilmiyorum. Tabii beni taşradaki evine gönderip orada bırakmazsan." İnledi. "Bu beni çok kötü gösteriyor."

"Annen seni güçlü bir kadın olman için eğitti. Nasıl dövüleceğini biliyorsun. Korkmadığından emin oldu."

Ellerini bıraktı ve parmaklarının ucuyla ona baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Beni öldürmen korkusuyla yaşıyordum."

"Ah, ama görüyorsunuz, babanızın sizi öldürmek istediğini de biliyordunuz."

"Bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyorum. Üç ay boyunca bana tek kelimelik emirler verdin. Şimdi konuşuyoruz."

"Konuşmak istemedin. Ve bu komutlara karşılık verdin. Eğer konuşmamı istiyorsan, bunu söylemeliydin."

Hırladı. "Çok sinir bozucusun. Elbette bana söyleneni yapacaktım. Senin kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorum."

"Yine de şu anda bana bağıryorsun. Bu seni aptal bir insan yapar mı?" diye sordu.

"Muhtemelen." İç çekti. "Neden bağırdığımı bile bilmiyorum." "Ailen hakkında bazı gerçekleri öğrendin ve bu korkutucu."

Başını iki yana salladı. "Korkutucu olmamalı. Aile bu şekilde olmamalı. Bunun bir önemi yok."

"Bu sizin için önemli," dedi.

"Ama bunu değiştiremem. Babamın bu halini değiştiremem. Annemin buna nasıl katlandığını bilmiyorum. Bunca zaman ona aşık olduğu için böyle davrandığını sanıyordum ama hepsi yalanmış. Ondan nefret ediyormuş. Büyükanнем ve büyükbabam bunun olmasına nasıl izin verdi bilmiyorum. Her şey nasıl oldu?"

Anastasya yataktan kalktı ve yürümeye başladı. Adam onun ileri geri hareketlerini izledi.

"Evlilikler böyledir," dedi Bogdan. "Her zaman öyleydi. Bu bir iş sözleşmesidir, ancak ailenizin durumunda, servetin çoğunun annenizin adına kalmasına izin vermişler gibi görünüyor. Bu nadir bir durumdur."

"Onu kanser yapmış olabilir mi?" diye sordu.

Bogdan ona baktı. "Hayır. Onu kanser yapmadı."

"Başka herkesi öldürdü. Neden annemi öldürmedi?"

Bu iş yeterince uzamıştı. Bogdan onun yoluna çıktı, kollarından tuttu ve kendisine bakmaya zorladı. "Muhtemelen anneni öldürmek bir niyeti vardı. Seni öldürmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu biliyoruz."

"Ondan nefret ediyorum."

"Güzel. Bunun sizi beslemesine, sizi yönlendirmesine izin verin." Kadın başını salladı.

Gitmesine izin vermedi. Şu anda bunu yapabileceğini sanmıyordu. Onu elinde tutmanın önemli olduğunu hissetti.

"Beni öldürecek misin?" diye

sordu. "Hayır."

Onun gözlerinin yaşlarla dolmasını izledi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Seni öldürmemi gerektirecek bir şey yapmayacaksın." "Ya Galkin bunu yapmanı isterse?" Anastasya sordu.

"Yapmayacak."

Kollarından kurtulmaya çalıştı ama adam onun bırakılmaya hazır olmadığını biliyordu.

"Bırakın gideyim."

"Hayır. Gitmene izin vermeyeceğim. Galkin pek çok şey olabilir ama bu evliliği o istedi ve sen - ne baban, ne de bir başkası, *sen* - bunu değiştirecek bir şey yapmazsan, biz ölene kadar benim karım olarak kalacaksın."

Anastasya ona baktı ve o da Anastasya'ya baktı.

"Bununla ilgili bir sorunun yok mu?" diye sordu, sesi fısıltının sadece bir oktav üzerindeydi.

"Hayır, bilmiyorum."

Kızın yüzündeki çatık kaşları gördü. O anda söylemek istediği kadar çok şey vardı ki, ama onu bıraktı.

"Akşam yemeği dışarıda," dedi. Bununla birlikte onu yalnız bıraktı.

Galkin onu öldürmesi için zorlamayacaktı. Birincisi, garip bir nedenden ötürü onu hayatta tutmak Galkin'i eğlendiriyordu. Diğer neden ise, ona bir iyilik borcu olmasıydı ve Galkin'in şöhreti doğru olduğundan, onu öldürmenin topyekûn bir savaşa neden olacağını o da Galkin de biliyordu.

Galkin Bratva'ya sadıktı. Bu onun kanında vardı, ama yerini hak ettiği içindi. On üç yaşındayken ilk cinayetini işledi. Babası onu o zamandan çok önce eğitmişti. Hatırladığı kadarıyla, babası gibi ikisinin de Şeytan'dan geldiği iddia ediliyordu. Dövüşmek ve ölmek kanlarında vardı. Annesi olmadan, beş yaşından beri eğitim alıyordu.

Dünyada onun gibi başka kimse olmadığı için kimse onu geçemezdi. Birkaç saat içinde tüm mafya ailelerini öldürebilirdi. Öldürdüklerinin sayısı yoktu, çünkü o bunu bilmiyordu. Kısa bir süre içinde o kadar çok insan öldürmüştü. Sayacak zaman .

Masasının başına oturdu.

Anastasia ona aitti ve canavarı uzak tutmak için Galkin onu elinde tutabileceğinden emin olacaktı.

Galkin evliliği önerdiğinde ilk başta bunu istememişti. Anastasya'nın bir sorun olacağını resmine bakarak anlamıştı. Sadece onun neden bir sorun olacağını tam olarak kavrayamamıştı ve şimdi bunu kavramak için zaman ayırmasına gerek yoktu. Anastasia onun kafasının içinde bir sorundu. Onu kafasından çıkaramıyordu.

Onun etrafındaki her şeyi düzeltmek istiyordu ve bu iyi bir şey değildi. Düğün gecelerinde, bekâretini parçaladığında, bunu bilmiyordu ama onu korumak için yemin etmişti. Hiç kimse ona bu kadar değerli bir şey vermemişti. Bakire olmasaydı bile, onu öldürmeye niyeti yoktu. Galkin'den başka kimse ona kimi öldüreceğini söylememişti.

Anastasya yemek odasına girdi. En sevdiği restorandan peynirli patates kızartmalı çizburger sipariş etmişti. Kendisine izin verdiği nadir bir ikramdı bu. Yanındaki sandalyeyi iÇaret etti ve Anastasia sandalyeye oturup içini çekti.

"Özür dilerim," dedi.

"Özür dileyecek bir şey yok." "Bu iyi görünüyor."

"O zaman yemeye başla."

Kadının ağır bir peynir kızartmasını alıp ağzına atmasını izledi. Başını salladı. "Güzelmiş."

Bununla birlikte, kendi yemeğini yemeye başladı.

"Babamı ve tüm ailesini öldürmek istiyorum," dedi Anastasya.

Bu onu şaşırttı ama aynı zamanda da sevindirdi.

Dördüncü Bölüm

Bir Hafta Sonra

"Bütün bunlar da demek oluyor?"

Anastasya sordu. "Ne kadar iyi atış yapabildiğini görmek istiyorum."

Şehirdeki evinden çok uzaktaki kır evindeydiler ve adam birkaç tahtayı sıraya dizip ona basit bir silah uzattı. Ona Glock gibi görünmüştü, silahlar konusunda uzman olduğundan değil.

"Neden bunu yapmak zorundayım?"

"Ne kadar iyi olduğunu bilmek istiyorum. Bu kadar basit."

Babasını öldürmek istediğinden beri hayat biraz garipleşmişti. Ona garip gelebilirdi ama belki de Bogdan'la olan ilişkisi de böyleydi. Üç partiye daha gitmişlerdi ve kız bütün zamanını onun yanında geçirmişti. İnsanlar onu işaret ederken odanın bir köşesinde tek başına durmasına izin vermemişti.

Bogdan onu yakınında tutardı. İş seyahatlerinde de onunla birlikteydi. Kumarhanelere gittiler ve bu sefer Bogdan toplantıdayken onunla birlikte oturmak zorunda kaldı ki bu yeni bir deneyimdi. Galkin'i evinde de gördü ve geç bir öğle yemeğinin tadını çıkardılar.

Yine, son birkaç ayı nasıl geçirdiğinden farklı değildi ama yine de farklı hissettiriyordu. Bogdan her seferinde onu yakınında tutuyordu.

"Ne bilmediğimi mi?" diye sordu. "Neymiş o?"

"Test Gustov!" Ona ters ters baktı. "Yaptığı işte iyiydi." "Bilemiyorum.

Eğer saldırı altında olsaydık, senin uzun zaman önce öldü."

"Ha, ha, ha, çok komik." Silahı avucunun içinde tuttu. Bir silahı tutmaktan bu kadar hoşlanması onu her zaman sinirlendirmişti.

Annesi sık sık gülerdi ama bu doğrudu. Elinde tutmaktan hoşlanıyordu ve o anda, onu doğrudan babasının kafasına doğrultmanın nasıl bir his olacağını merak etti. Böyle bir güce sahip olmak. Bunu neden daha önce düşünmemişti ki? Babasını, üvey kardeşlerini, üvey kız kardeşlerini öldürme şansına sahip olduğu pek çok durum olmuştu. Hepsini. Ama o bunu yapmamıştı.

Silahı kaldırarak namlusundan aşağı baktı ve zihninde annesinin gülümseyen yüzünü gördü. Annesiyle geçirdiği birkaç zamanı düşündü.

Babası geldiğinde de birlikteydiler. Şimdi geriye dönüp baktığında aradaki farkı görüyordu. O panik ve keder anını. Annesi babasından nefret ediyordu ama Anastasya bunu görmemişti ve bu bile onu kızdırıyordu. Öldürmek istemesine neden olmuştu.

Silahını her hedefe iki kez ateşledi, silahın ucunun patlamasını hissetmek hoşuna gidiyordu. Gustov ona bir silahı ateşlerken sakın olmayı öğretmişti.

Bogdan, Gustov'un evdeki rastgele eşyaları alıp onu bunları kullanmaya zorlayacağını biliyor muydu? Aslında, annesinin dışarıda beklediği ve Gustov'un kiraladığı birkaç askerle birlikte bir saldırı düzenleyeceği bir olay vardı ve onları savuşturmak için her odada hangi eşya varsa onu seçmesi gerekiyordu.

Saldırı bir buçuk saat sonra sona ermişti ve o da bütün evi dağıtmıştı. Annesinin eşyaları kırdığı için öfkelenmesinden endişe ediyordu. Bir gece önce tüm değerli eşyaların saklandığı ve kilitlendiği ortaya çıktı. Kırdığı ve kendini savunmak için kullandığı hiçbir şey değerli değildi.

O gün evi dağıtmış, vazoları fırlatmış, demir çubuklar, hatta kalemler kullanmıştı. Askerler geri adım atmamıştı. Silahlarla saldırabilmişlerdi ve her şey yatak odasında sona erdi, Gustov son saldırısını yaptı ve kadın silahını çıkardı, yerine kilitledi, ona doğrulttu ve ateş etti. Silahını doldurmamıştı. Aksi takdirde, o gün onu öldürecek.

Gustov gülümsedi. Ona göre, kadın geçmişti.

Silahı Bogdan'a uzatarak bekledi.

Gustov ona rastgele saldırmayı bırakmıştı ama bu eğitimini bırakmadığı anlamına gelmiyordu. Annesi onun rastgele hedeflere ateş etmesine aldırıyor gibiydi. O hiç avlanmadı. Canlı hayvan öldürmek hiç yapmak istediği bir şey değildi.

"Fena değil," dedi Bogdan.

Hedeflere doğru baktı ve her birinin iki atışlık olduğunu gördü.

Kafa.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu.

"Hayır, kendine bir silah bulmak için yirmiye kadar sayman gerekiyor."

"Ne?"

"Göğüs göğüse dövüşte nasıl başa çıktığını bilmek istiyorum."

"Ciddi olamazsın."

"Bir."

"Bogdan, ." "İki."

Kaçmak için on sekiz saniyesi vardı ve orospu çocuğu onu bahçelerin dibine kadar götürmüştü. Silahların bulunduğu eve ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. Bahçeyi bir baraka bulacak kadar iyi bilmiyordu.

Berbattı.

Anastasya havalandı ve açıklıktan ana bahçeye doğru ilerledi ama yeterli zaman yoktu. Bogdan'ın ona doğru ilerlediğini duydu. Sola, ana çiçek bahçesine dönerek spor ayakkabılarını hızla çıkardı ve koşmaya başladı. Spor ayakkabıları çok fazla ses çıkarıyordu ve sessiz olması gerekiyordu. Panik yapmamaya çalıştı.

Bu ona, Gustov'la birlikte hatırladığı o günü hatırlattı.

Çitlerden birinin arkasına çömeldi ve yerde sürünmeye başladı. Bir köşeyi dönmeyi başardı ve adamın ayak seslerini duydu. Adamın kulaklarının çok iyi duymadığını umuyordu çünkü kalbi hızla çarpıyordu.

Gustov eğlenceliydi, neredeyse bir oyun gibiydi. Bu oyun gibi gelmiyordu ve burada başarılı olamazsa öleceğine dair korkunç bir his vardı ve bu bile tek başına dehşet vericiydi.

Kocasını öldürebilirdi. Beklediği şey bu olabilirdi. Onun servetini mi istiyordu? Babasının serveti kendine almaya çalışarak kaçınmayı umduğu şey bu muydu? Akli oyunda değildi ve bu doğru değildi. Bogdan onun parasını istemiyordu. Onun hayatına uzun zaman önce son verebilirdi.

Bu... bunun ne olduğunu bilmiyordu ama sonra onun yaklaştığını duydu ve durakladı. Bekledi.

Bulunduğu noktadan ilerideki evi gördü. Bahçe kulübelerinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve kendini savunmanın hiçbir yolu yoktu. Bahçeler temizdi ve görünürde silah olarak kullanabileceği hiçbir alet yoktu ve bu da eve gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Derin bir nefes aldı. Ona kadar saydı. Sonra koşmaya başladı ama Bogdan'ın yakınlarda olduğunu ve giderek yaklaştığını bilmeliydi. Havalandı, çimenlerin üzerinde koşmaya başladı ama Bogdan'ın hızına yetişemiyordu. Daha yolun yarısına bile gelemeden Bogdan onu yere yapıştırdı.

Zarif bir şekilde gitmeyecekti. Şık ya da doğru görünmediğini hissettiği bir itiş kakış oldu, ama kurtulmayı başardı, sadece

Bogdan onu yakaladı ve yere yatırdı. Saniyeler içinde, kollarını başının üzerinde hapsedmiş, kalçalarını açık uyluklarına bastırmıştı.

"Kollarınızı asla kaptırmayın. Bacaklarınızı açmalarına asla izin vermeyin. Sizi tuzağa düşürüp tutsak edebilirler ve yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur."

Anastasya gözlerini Bogdan'a dikti. Ne görmeyi beklediğini bilmiyordu. Onun böbürlenmesini mi? Hayal kırıklığı mı?

Yüzünde bir gülümseme vardı. Beklediği bu değildi. "Ne? Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü kendi çaresine bakacağına dair içimde bir his var." "Kendimi idare etmek mi?"

"Gustov iyi bir öğretmendi."

Gözlerini devirdi. "O kadar iyi olamazdı. Kapana kısıldım, hem de iyi bir şekilde değil."

Kollarını çekti ve ona ters ters bakmaya çalıştı, bir yandan da adamın göbeğine bastırıldığı gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu.

"Çok iyisin, Anastasia." Öne doğru eğilerek dudaklarını Anastasia'nın boynuna dayadı. Elinde olmadan nefesini tuttu ve sonra onun fısıltısını hissetti. "Ben daha iyiyim."

Ve sonra onun yanağını öptü. Yumuşak bir öpücüktü. Vücudunun gerildiğini hissetti ama bu kötü bir şekilde değildi. Öpücüğü güzel hissettirmişti. Düşünden beri onu öpmemişti.

Onun öpücüklerini seviyordu ve garip olan şey, o anda, paylaştıkları öpücüğün hatırladığı kadar iyi olup olmadığını görmek için onu tekrar öpmek istemesiydi.

Bogdan mutlu değildi. Bir sorunla ilgilenmek üzere taşradaki evinden çağrılmak, cumartesi gününü böyle geçirmek istemediği anlamına geliyordu. Anastasia'ya onun için satın aldığı silahı çoktan vermişti. Artık onun bu işi halledebilecek kapasitede olduğunu bildiğine göre, silahlanmaması için bir neden göremiyordu. Babasının çaresizliğinin hangi seviyede olduğunu bilmiyordu, bu yüzden hazırlıklı olmak onu çok daha mutlu ediyordu.

Bununla birlikte, onu yalnız bırakmayacaktı, bu yüzden onu ana gece kulübünde bıraktı. Bar henüz açılmamıştı ve barmene karısı için bir şeyler çalmasını söylemişti.

Kulübün bodrumunda potansiyel bir casusla uğraşıyordu. Onu şu anki işinden uzaklaştıran şey buydu.

Bodruma adım attığında Ivan'ın sigara içtiğini gördü ve diğer adam onu görür görmez yaklaştı.

"Onu mesajlaşırken buldum," dedi Ivan.

"Cumartesi günü beni bunun için mi çağırdınız?" Bogdan sordu.

"Mesajlara bak."

Ivan'dan cep telefonunu aldı, ekranı açtı ve yeterince emin bir şekilde, bir mesajda sayılar ve tarihler gönderilmişti. Telefondaki tüm veriler arasında gezinirken, adamın işe alınmasından bu yana, o noktaya kadar giden sayılar ve tarihler vardı.

Ivan'ın yanından geçerek doğruca kilitli adamın yanına gitti. Kimliğinin sahte olduğu çok açıktı. Adam onun yaklaştığını gördü ve bir inilti duyduğundan oldukça emindi. Bu onu şaşırtmadı.

"Bana bundan bahsetmek ister misin?" diye sordu. "Önemli bir şey değil."

"Bir şey yok mu?" Bogdan telefonu karıştırdı. Adam üç ay önce işe alınmıştı, Anastasya'yla evlendikleri zaman. Dilini şaklattı. "Tekrar dene."

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Çalışıyordum-" "Ofisimde mi?"

Bu, adamın ağzını kapatmasına neden oldu.

Ona baktı ve sonra elini uzatıp gömleğini çekti, tam orada bir Rinaldi'ye sadık olduğunu ilan eden mürekkep vardı. Bogdan arkasına yaslandı ve dudak büktü.

"Lütfen, sadece kulübün rakamlarını ve teslimat yapacağınız tarihleri vermem gerekiyordu." Bir hıçkırık duyuldu.

İşte her zamanki hikaye geldi.

"Biliyor musun, güzel bir Cumartesi geçiriyordum. Niyetim karımla geçirmekti ama şimdi seninle uğraşmak zorundayım. Karım üst katta. O Rinaldi'nin kızı ve onu öldürmemi istediğini biliyor muydun?"

Bogdan başını yana eğdi.

"Bence ona bir mesaj göndermenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" Ivan'a döndü. "Çıkar onu."

Ivan ne yapacağını biliyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa mutlu bir adam değildi. Takım elbisesine kan bulaştıramazdı ve oyun oynamayı bırakmıştı.

oyunlar. Rinaldi'nin küçük casusuyla bu tür oyunlar oynamaktan bıkmıştı.

Cep telefonunu çıkararak Galkin'in numarasını buldu ve aradı. Ona bildiklerinin kısa bir özetini ve mevcut casusu anlattı.

"İyi eğlenceler Bogdan," dedi Galkin ve sonra telefonu kapattı.

Cep telefonunu kapattı ve adamın sikini pantolonundan çıkarmış olan Ivan'a döndü.

Bıçağı çoktan hazırды ve adama doğru bir adım attı. Adamın sarkık sikine bakarken, hiç umursamadan siki tam ortasından kesti. Adamın çığlıkları odada yankılandı ve siki kesildikten sonra Ivan'a doğru baktı. "Bunu Rinaldi'ye gönder, hemen."

"Evet, efendim."

Kalçalarının arasında kan biriken adama baktı ve üst kattaki kadını düşündü.

"Bu senin için çok kötü olacak, ama buna bir son verebilirim, tek yapman gereken bana rakamların ne için olduğunu söylemek."

Adamın alnında ter lekeleri vardı. Solgun görünüyordu.

Zayıf. "Siktir git," dedi.

"Nasıl istersen öyle olsun, ama şunu bil ki insan vücudu ölmeden önce çok fazla şeye dayanabilir ve bana istediğimi verene kadar birçok parçanın yok olduğunu göreceksin."

Ayağa kalktı ve Ivan'ın onu uygun şekilde hareket ettireceğini biliyordu. Elbisesinde tek bir kan lekesi bile yoktu ve bu onun için bir artıydı. Bodrumdan çıktı ve ana kata doğru ilerledi.

Dışarı çıktı ve karısını izlerken kapının kapanmasına izin verdi.

-Dans pistindeki tek kadın. Oradaki tek kişi. Müziğin sesi yüksekti, odadaki tüm boşlukları dolduruyordu ve karısı dans etmekten geri durmuyordu ve adam gözlerini ayıramadan onu izliyordu. Bir kot pantolon ve dar bir tişört giymişti ama daha önce hiç olmadığı kadar seksi görünüyordu. Uzun, siyah saçları vücudunun etrafına dökülüyordu ama kalçalarını sallayıp dans ettikçe hareket ediyordu. Vücudu onunkine uyacak şekilde tasarlanmıştı.

Bogdan büyülenmişti. Neşeli bir melodi olan müziği bilmiyordu ama onu izlemek içini acıtıyordu. Onu yakınında istiyordu ama yine de ona yaklaşamayacağını biliyordu. O bir gizemdi.

Anastasya arkasını döndü ve ona gülümsedi. "İşin bitti mi?" diye sordu.

"İşimiz bitti." "Biliyor musun, bunu sevdim," dedi. "Ne?"

"Gece kulübünüzdeki tek kişi olmak." Ona doğru dans ederek ilerledi ve sonra bir sıçrayışla ona doğru geldi. "Etrafta başka kimse olmadığında çok daha eğlenceli oluyor."

Yardım edemedi ama bunu sevdi. Ne kadar... özgürdü.

Dante onun yalnız ve bu hayattan uzak yaşamasına izin vererek gerçekten çuvallamıştı. Gözlerinin içine baktı ve ilk kez korku görmedi. Kahkaha ve ateş gördü ve tutku gördüğünden de oldukça emindi.

"Hiç yalnız gelmiyor musun ve sadece tadını çıkarmıyor musun?" diye sordu. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bu benim eğlenmem için değil."

Gülümsedi. "Sana hiç biraz huysuz olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hiç kimse bana huysuz demedi."

Küçümsedi. "Ya da yaşadılarsa bile bunu anlatacak kadar yaşamadılar mı?" "Oldukça fazla." Bir kolunu ona doladı ve onu kendine doğru çekti.

tahrik olduğunu anlayacaktı. Bunu saklamayacaktı.

Anastasia onun karısıydı ve kendi dünyasındaki yerini kabullenmesi için ona yeterince zaman vermişti. Onu öldürmeye hiç niyeti yoktu ve gerçek şu ki, bu evliliğin tamamlanmasını istiyordu. En basit ifadeyle, karısını becermek istiyordu.

Kadın bir nefes verdi ve adam onun sertleşmiş ereksiyonunu hissettiğini biliyordu. "Kalıp biraz daha dans etmek ister misin?" diye sordu. "Hayır."

"Güzel."

Onu kendi etrafında döndürerek bir elini sırtına koydu ve birlikte gece kulübünden çıkıp arabasına doğru yürüdüler. Adamları oradaydı.

Onlarla birlikte araba kullanmamıştı. Ayrı arabaları vardı ve onu takip ediyor olacaktı. Anastasia'nın yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti ve sonra direksiyonun başına geçerek kontağı çevirdi. Arabayı kenara çekti ve taşradaki evlerine doğru yola koyuldu.

Önümüzdeki birkaç gün içinde halledilecek çok fazla iş yoktu ve yapabiliyorken onun diğer evlerinin tadını çıkarma özgürlüğüne sahip olmasını istiyordu.

Elinde olmadan rastgele ona baktı. O da onu istiyor muydu? Düğün gecelerinde nazik değildi. Onun sekse olan ilgisini mahvetmiş miydi?

Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Söz konusu kadınlar olduğunda, sevişmeyi seviyordu ve onlar da seviyordu. Uğraşması gereken bir geçmiş yoktu. Ve kesinlikle onların bekâretini de düşünmek zorunda kalmamıştı. Anastasia'ninkini almıştı ama o hâlâ bakirdi, bundan kaçış yoktu.

Beşinci Bölüm

Bogdan yatağa gelmemişti. Bu genelde sorun olmazdı. Yorgun olurdu, yatağa giderdi ve gece boyunca bir ara Bogdan orada olurdu. Önemli bir şey değildi. Ama bu gece durum farklıydı. Diğer tüm zamanlarda adamın ereksiyonunun kendisine süründüğünü hissetmemişti ama bugün hissetmişti. Bunu sert bir aletten başka bir şey sanmasına imkân yoktu.

Bir elini başına bastırdı ve gözlerini tavana dikti. "Benim neyim var böyle?"

Onun boşluğuna doğru baktı ve onu özledi.

Seks tamamen farklı bir şeydi. Düğün gecelerinden beri birlikte olmamışlardı. Ertesi sabah, o korkunç ritüele katlanmak zorunda kalmıştı ve şimdi ne yaptığını bildiğine göre, babası bunu bilerek yapmıştı. O korkunç adamla ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırarak yorganı üzerinden attı. Uyumasına imkân yoktu çünkü zihni yavaşlayıp rahatlayamayacağı kadar hızlı çalışıyordu.

Bogdan'la aralarında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama böyle bir şey için tek çözüm dondurma ya da çikolata ya da her ikisiydi.

Ayaklarını bir çift terliğin içine soktu, bornoz giyme zahmetine girmedi ve ortak yatak odalarından çıkıp alt kata indi. Doğruca mutfağa gitti, Bogdan'ın ofisinde uyuyup uyumadığını kontrol etme zahmetine katlanmadı. Eğer yatağında değil de orada uyumak istiyorsa, bu ona kalmış bir şeydi.

Bugün onun sert ereksiyonunu hissetti mi? Bu onun için miydi? Tek bildiği, adamın bir metresle işi olabileceğiydi. Ne de olsa babası metresiyle evlenmiş ve onu aile evine taşımıştı.

Başını salladı ve buzdolabına gitti. Dondurma bekliyordu, ama onu çağıran bir başka şey de pasta standının üzerinde duran çikolatalı pastaydı. Şeffaf bir örtüydü ve görünce ağzı sulandı. Güzel, büyük bir dilim istedi. Bir bıçak kaptı ve kendine çok büyük olmayan bir parça kesti. Çikolatalı pastayı severdi ama sevmediği şey, biraz fazla yediğinde hissettiği mide bulantısıydı. Çikolata çikolataydı.

Orta büyüklükte bir parça kesildiğinde, her zaman ikinci bir parça için geri dönebilirdi. Mutfak tezgahına oturdu, kendine bir tatlı çatalı aldı ve bir ısırık aldı. Dondurmadan çok daha iyiydi.

"Uyuyamadın mı?" Bogdan sordu.

Ve uyuyamamasının nedeni de oydu.

"Uyanmışsın."

Kapının girişinde duruyordu, üzerinde o sabah giydiği kıyafetler vardı. Kolları kıvrılmıştı ve bitmek tükenmek bilmeyen dövmlerini sergiliyordu.

"Çalışıyordum," dedi.

Kadın başını salladı.

"İyi mi?" diye sordu. "En iyisi."

Adam onun yanından geçip gitti ve sanki kadın onun aşırı farkındaydı. Elinde olmadan adamın ellerine baktı. Bir zamanlar ona dokunmuşlar, içine girerken onu yerinde tutmuşlardı. Düşün geceleri iyi geçmemişti. Bunu kabullenmişti ama her zaman böyle olmak zorunda değildi, değil mi?

Ona doğru döndü ve karşısına geçti. Adamın tatlı çatalını dilimin üzerinde kaydırmasını ve bir ısırık almasını izledi.

"Haklısın, en iyisi bu."

Böyle söylediğinde dudakları neden bu kadar güzel görünmek zorundaydı? Kendi dudaklarını yaladı ve onun ne kadar güzel göründüğünü düşünmemeye çalıştı. Kalçalarını birbirine bastırarak, içinde hızla atan nabızı görmezden gelmeye çalıştı.

Kocasıyla gerçekten seks yapmak istiyor muydu? Akli şu anda çok karışktı.

Parmağını tezgâha vurdu ve bu en iyi nasıl açacağını düşündü. Bir eş seks konusunu nasıl konuşmalıydı? Bir program istemesi mi gerekiyordu? Karılık görevlerini yerine getirmesini mi istiyordu? Metresi var mıydı? Ona sadık kalacak mıydı?

"Sevişmek ister misin?"

Kulağa doğru gibi geliyordu ama Anastasya birdenbire sorunun yüksek sesle söylendiğini ve kendisine sorulduğunu fark edince irkildi.

Başını kaldırıp Bogdan'a baktı ve Bogdan da ona baktı. "Ne dedin?" "Beni duydun. Sevişmek istiyor musun?" diye sordu.

"Bunu bana öylece soramazsın."

Tatlı çatalını ona doğrulttu. "Gözlerimin içine bak ve şu anda bunu düşünmediğini söyle."

Dudaklarını yaladı. Anastasia hiçbir zaman yalancı olmamıştı. Her zaman doğruyu söylemekten gurur duyardı. Annesi onun bu yönüne bayılırdı. Şimdi Bogdan'a bakarken bu konuda pek de mutlu hissetmiyordu. Ona yalan söylemek istemiyordu.

"Ne hissettiğimi nereden biliyorsun?"

"Meme uçların dikleÇmiÇ ve hava soğuk değıl. Göğsünde bir kızarıklık var ve bana bakış şekline bakılırsa Anastasia, bu kararı senin elinden almamı ister gibisin."

Yutkundu. Bunu nereden biliyordu?

Ona bakarken bir sonraki hamlenin kendi hamlesi olduğunu biliyordu.

Tatlı çatalını tabağına bırakarak sandalyesini itti ve iki ayağıının üzerine kalktı. Ne yapacaktı ki? Bu çılgınlıktı.

Tezgâhın etrafında döndü ve aklının bir köşesinde, onu geçip üst kattaki yatağına gideceğini ve tüm bunları unutacağını düşündü. Sadece... kocasından etkilenmişti. Korkunç katil. Herkesin hakkında kâbuslar gördüğü adam.

Beyninin aklı başında olan kısmı ona ters yöne koşması gerektiğini söyleyip duruyordu. Bu adam dalga geçilecek bir adam değildi. Oynayacağı ya da etkileneceğı bir adam değildi.

Söylentileri ve dedikoduları duymuştu ve gerçek şu ki, umurunda değildi. Bu adam onundu.

Bu yüzden ona doğru döndü ve yaklaştı. Kalbi hızla çarpıyordu ve doğru şeyi yapıp yapmadığını bilmiyordu ama umurunda da değildi.

"Evet," dedi. "Sevişmek istiyorum."

Ve bu sözler yanaklarının ısınmasına neden oldu.

Bogdan birkaç saniye boyunca ona baktı ve sonra yanağını avuçladı. Kız irkilmedi. Bu adamın ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Yapmayacağına söz vermişti ve ona inanıyordu. Yanağını okşadı, başparmağını alt dudağıında gezdirdi ve sonra parmakları geceliğinin vücuduna düştüğü yerde gezindi.

Bogdan önce bir askıyı, sonra da diğerini aşağı itti. Korsesini hafifçe itince, geceliğın tamamı kalçalarına kadar düştü ve ardından bir kez daha hafifçe itince yere düştü.

Kocasının önünde çırılçıplaktı. Kendini örtmek için hafif bir istek duydu ama durdu. Üzerinde dayanıksız bir külot vardı ve adam kumaşı tek bir hareketle çekip çıkardı. Anastasya külotun yırtıldığını duydu ve sonra kocasının önünde çırılçıplak kaldı. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Bogdan onu bekletmedi. Adam onu aniden kucağına alıp tezgâhın üzerine bıraktığında nefesi kesildi. Bogdan çoktan

hafif soğuk yüzeye inerken pastayı hareket ettirdi. Kadın kenara tutundu ve adam ellerini kadının kalçalarına bastırdı.

"Arkana yaslan," dedi.

Adamın söylediklerinden başka yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden arkasına yaslandı. Pasta hiçbir yerde görünmüyordu. Tezgâh aşırı büyük değildi ama vücut ağırlığını taşımaya ve garip bir açıda durmasını engellemeye yetiyordu.

Bir elini karnına bastırarak onu yerinde tuttu ve sonra bacaklarını iki yana açtı. Parmaklarının seksine dokunduğunu hissettiğinde gözlerini kapatarak bir nefes verdi.

"Çok güzel bir amcığın var ve bu konuda neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu.

Adamın elleri vücudundayken düşünmekte zorlanıyordu. Tek yapabildiği hissetmektir ve adamın ona yaptıkları onu çılgına çeviriyordu. Kendini çok ıslak, çok... ahlaksız hissediyordu. Aklında hiçbir odak noktası yoktu.

"Hayır," dedi.

Dudaklarının amına değdiğini hissetti.

"Bu küçük amcığın gördüğü tek şey benim sikim," dedi.

Anastasia adamın bir sonraki hamlesine hazır değildi, çünkü adam dilini kadının klitorisine bastırıp sonra da aşağıya doğru daldırdı.

Evet, o şimdiye kadar birlikte olduğu tek erkekti. Birlikte olmak istediği tek erkek. Yeminlerini çok ciddiye alıyordu ve adam onun amını yalarken doğru kararı verdiğini biliyordu. İsteddiği başka bir erkek yoktu.

Adam klitorisinin üzerinde dans ediyordu ve kadın onun durmasını istemeyerek adını haykırıyordu. Bogdan acımasızca onunla alay etti, girişine doğru daldı ve diliyle onu becerdi, dilini geri getirip klitorisini okşadı.

Zevk oldukça hızlı bir şekilde artmaya başladı. Düşünmek için mücadele etti. Adını haykırdı ve tam o zirveye ulaşmak üzere olduğunu düşündüğü anda adam durdu.

İlk başta, tüm vücudu ondan uzaklaştı ve oturdu, ama uzun süre beklemek zorunda kalmadı, çünkü onu tezgahından kaldırdı, omzunun üzerinden attı ve başka bir şey söylemeden onu yatak odalarına geri götürdü.

Bogdan Anastasya'yı nerede siktiğini umursamıyordu. Bu noktadan sonra, sahip olduğu her mülkün her bir odasında onunla birlikte olacaktı. Anastasya onun sikine bol bol binecekti ama bu kez onu mutfakta boşaltmayacaktı. Bunun için zaman olacaktı.

Bu sadece ikinci seferleriydi ve bunu onun için mümkün olduğunca rahat hale getirecekti. Diliyle hâlâ ne kadar sıkı olduğunu hissetmişti ve bu gecedan sonra ağrıyabileceğini biliyordu. Konu ona geldiğinde önlem almaya niyetliydi. Aleti kaya gibi sertleşmişti.

Onu yatağa bıraktıktan sonra rekor bir sürede kıyafetlerini çıkardı. Adam oyalanmadı ve Anastasia ona bakarak izlemeye koyuldu.

Yatağın yanındaki çekmeceye giderek, evliliklerinin başında oraya koyduğu ama hiç açmadığı kayganlaştırıcı tüpünü çıkardı. Gerekli olduğunu hissederse kullanacaktı.

"Bacaklarını aç," dedi.

Kadın kalçalarını açtı ve adam onun talimatlarına uymasını sevmekten başka bir şey yapamadı. "Sen mükemmel küçük bir eşsin, değil mi?" diye sordu.

"İstediğin bu mu?" diye sordu.

Yatağın üzerine diz çöktü ve kızın ayak bileğini tutarak yukarı kaldırdı ve ayağının iç kısmını öptü. "Yatak odasında, evet. Söylediğim her şeyi yapmanı istiyorum."

"Peki ya dışarıda?"

"Adamlarımın önünde, sana söyleneni yapacaksın. Baban da dahil herkesin önünde aynı şeyi yapacaksın. Yalnız kaldığımızda bana her şeyi anlatabilirsin."

Bacağını öptü, dizine doğru gitti ve sonra dilini iç uyluğundan yukarı doğru kaydırды. Amına geldiğinde, seksinin dudaklarını araladı ve şişmiş klitorisini okşadı. Zaten çok ıslaktı. Damlayan ıslak.

Parmaklarını kızın girişine doğru kaydırды ve tek bir parmağını kızın içine sokarak onu sıırıslıklam buldu. Kadın çok sıkıydı.

Klitorisini ağzına aldı, aynı anda dişlerini kullanarak tomurcuğu emdi. Onun yumuşak, ince, şehvetli çığlığını duydu ve bıraktı. Parmaklarını kızın amcığından çekerek aşağı doğru indi ve dilini kızın amcığının derinliklerine sokmaya başladı. Evet, kadın hâlâ sıkıydı.

Kayganlaştırıcı tüpüne uzanarak, onu bir önlem olarak kullanacaktı.

Dilini amından çekti, doğrudan klitorisine gitti ve klitorisini çalıştırarak ileri geri vurmaya başladı. Aynı zamanda, kayganlaştırıcının bir kısmını sert horozunun üzerinde çalıştı. Bu, ona zarar vermediğini garanti etmek içindi. Kız sıırıslıklamdı, ama kendini onu almaya hazırlamamak için bir neden görmüyordu.

Klitorisiyle alay etmeye devam ederek onun orgazma yaklaşmasını sağladı. Odaklanmayı bırakmadı, onu daha yükseğe çekti, o zirveye yaklaştı, ama onu hemen uçurumun kenarına götürmedi. Bu alay onu çıldırtıyordu. Onun içinde taşaklarına kadar olmak istiyordu.

Sonunda, artık sabrı kalmadığında, onu uçurumun kenarına gönderdi, ama bu kez aşağı inmesine fırsat vermedi. Kadının açılmış kalçalarının arasına girerek, kalkmış sikinin ucunu kadının girişine yerleştirdi, sonra da içine soktu ve Anastasya sikinin tamamını içine aldı. Bogdan kabzasına kadar oturana kadar durmadı ve Anastasia'nın alabileceği daha fazla bir şey kalmamıştı.

Küçük bir çığlık atmıştı ama adam onun amının çırpınışlarını hissetti ve hâlâ orgazmının artçı şoklarında olduğunu biliyordu.

Ellerini tuttu, parmaklarını birbirine kenetledi ve bağının iki yanına . Anastasia onun merhametine kalmıştı. Ve bu onun hoşuna gidiyordu.

Kızın kahverengi gözlerine baktığında ne kadar tahrik olduğunu gördü. Yine de amcığı sikinin etrafında titreşiyordu ve bekledi, son titreşimlerin vücudunu terk etmesine izin verdi, sonra içinde sallanmaya başladı.

Yavaşça başladı, sadece bir in  dışarı çekip tekrar içeri soktu. Bunu birkaç kez yaptı ve onun hazır olduğunu anladığında, hızını artırmaya başladı ve horozunu onun içinde derinlemesine çalıştırdı, daha sert ve daha hızlı gitti. Tekrar tekrar, onu kedi içinde derinlemesine itti, bunu yaparken gözlerini izledi. Onu almasının her saniyesini seviyordu ve bu ilk seferden çok daha iyi hissettirdi.

Anastasya hissettiği acıyı gizlemeye çalışmıştı ama iyi bir oyuncu değildi ve başarılı olamamıştı.

" ok iyi hissediyorsun," dedi.

Kız inleyerek karşılık verdi ve onu karşılamak için yukarı doğru iterek onu daha da şaşırttı ve adam dudaklarını ele geçirerek onu öptü. Kahretsin, onu en son  pt ğ nden beri ne kadar zaman geçmişti? Evlendikleri gün m ?

Rahip gelinini öpebileceğini söylediğinde, onu sadece o zaman öpmüştü ve bir daha öpmek için zaman ayırmamıştı. Onu öpmek için başka bir fırsatı kaçırmayacaktı. Dudakları tam bir rüyaydı.

Onun içine giriyor, onu öpüyor ve son kez serbest kalmasının üzerinden üç ay geçtiğini biliyordu. Bogdan sadece lanet bir adamdı. Sert bir adam, canavar gibi bir adam ama yine de karısına aç bir adam. Bu gece sabrı yoktu, bu yüzden sikini derinlere soktu ve serbest kaldığını gördü, tatlı amının derinliklerine döktü. Dalga dalga dölleri amcığını doldurdu.

Onun yumuşak iniltisini duydu, amının etrafında gerildiğini hissetti ve bunun her saniyesine bayıldı.

Altıncı Bölüm

Anastasia kıkırdadı.

"Herkes gelebilir," dedi.

"Kimse içeri girmeyecek. Eğer gelirlerse, onları öldüreceğimi biliyorlar," dedi Bogdan.

Ona baktı ve doğru söylediğini anladı. Bogdan'ın ofisine adım atmaya cüret eden herkesi öldüreceğine hiç şüphe yoktu.

Bir kez daha gece kulübüne geri dönmüşlerdi. Etrafta kimse yoktu. Bu sefer dans pistine girmesine izin vermemiş, onu doğrudan ofisine götürmüştü.

Cumartesi gecesinden beri seks yapıyorlardı. Şimdi Pazartesi günüydü. Adamın ona yaşattığı orgazmların ve birbirleriyle yaşadıkları eğlencenin sayısını unutmuştu.

"Buraya gel," dedi.

Kadın ona doğru adım attı.

Sıcak bir Pazartesi günüydü ve pembe çiçekli bir yazlık elbise tercih etmişti. İşe gideceklerini tahmin etmemişti. Bogdan kıyafetlerini değiştirmesine gerek olmadığı konusunda ısrar etmişti ama karısı olarak uygun bir şekilde giyindiğini düşünmüyordu. Böyle bir iş ortamında olmazdı. Pantolon takım giymesi ve saçlarını ensesinde toplaması gerektiğini hissediyordu.

Anastasia onun belinin iki yanına oturdu ve Bogdan ellerini onun kıkına koydu ve yanaklarını sıkarken inlemekten kendini alamadı.

"Kahretsin, kıkını seviyorum." Onu bıraktı ve küçük bir şaplak attı.

"Çok seksisin amina koyayım."

Daha önce hiç seksi olarak adlandırılmamıştı ve Bogdan'dan bunu kabul edecekti.

Adam kızın kıkına bir tokat daha attı ve kız küçük bir nefes verdi. "Bunu yaptığımda hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Belki."

Adam onun kıkını sıkmaya devam etti ve kadın onun bu hissine bayıldı. Yüzünü kavrayarak onu öptü. Son birkaç gün içinde farkına vardığı birkaç şey vardı. Birincisi, bu adamı öpmeyi ne kadar sevdiğiydi. Dudakları son derece bağımlılık yapıcıydı.

Adam onu her öptüğünde, odaklanmakta zorlanıyordu. Eğer ona kızarsa, adamın onu tamamen

her şeyi unuttu. Öpücükleri ona bu kadar güçlü geliyordu. Onun dudaklarını mı yoksa ellerini mi daha çok sevdiğini bilmiyordu. Vücudunda inanılmaz bir his uyandırıyorlardı. Ona dokunma şekli onu hayata döndürüyordu ve bu her yönden inanılmazdı. Ellerin on dokunmayı bırakmasını hiç istemiyordu. Bunun çılgınca olduğunu biliyordu çünkü bu eller pek çok kişiye büyük acı ve ölüm getirmişti. Onun için bu eller cennet gibiydi.

Sonra, onun konuşmasını dinlemeye bayılıyordu. Aslında, ona verdiği kirli talimatları seviyordu. Söylediği her kirli kelime sadece onu uyandırmaya hizmet etti.

Ve son olarak, kontrolün onda olmasını seviyordu. Her komut bir öncekinden daha iyi hissettiriyordu. Mesela şimdi, gelip beline sarılmasını istemişti. Buraya gelirken onu sikmek istediğini söylemişti.

Yine sevdiği başka bir şey vardı - adamın bu kadar sahiplenici olması. Onu istiyordu ama aynı zamanda başka kimsenin onu görmesini de istemiyordu. Ona kendisine ait olduğunu söylemişti ve bu onun her parçasının artık kendisine ait olduğu anlamına geliyordu. Buna bayılmıştı.

"Biliyor musun, bu külotlar çok şirin ama bir sorun teşkil ediyor."

Adam bir kez daha külotunu vücudundan yırtıp çıkarırken küçük bir nefes verdi. "Bu gidişle hiç külotum kalmayacak."

"Şikayet ettiğimi görüyor musun?" diye sordu.

Gözlerini devirdi, ama bu, adam amını avuçlayıp bir parmağını derinlere kaydırırken hızla bir inlemeye dönüştü. İkinci bir parmağını daha içine soktu ve kız elinde olmadan elinin üzerine doğru sallanmaya başladı. Bunu nasıl yapmıştı? Gözlerini kapattı.

"Gözlerini aç ve bana bak," dedi.

Onunla dövüşmek cazip gelse de dediğini yaptı. Bu kadar küstah olduğu için onu tokatlayacağını hissediyordu.

"Elbiseni kaldır," dedi.

Kadın elbiseyi kaldırdı.

"Bak ne yapıyorum."

Aşağı baktı ve adamın ellerinin vücuduna girip çıktığını gördü. Gözlerini kapatacak oldu ama adamın talimatını hatırladı ve gözlerini açık tuttu, adam parmağını içine sokup çıkarmaya başladığında dudağını ısırды.

Çok geçmeden parmaklarını onun içinden çekti ve görmesi için yukarı kaldırdı. Parlıyorlardı.

"İşte benim için bu kadar ıslaksın," dedi.

Dudaklarını yaladı ve adamın her bir parmağını ağzına alıp emmesini izledi.

"Elbiseni aç."

Düğmeli bir sundress giymişti.

Düğmeleri açmaya çalışırken elleri titriyordu. Düğmelerin bu kadar baş belası olabileceğini hiç düşünmemişti. Bir şekilde elbiseyi açmayı başardı ve kollarından sıyırdı. Hâlâ birkaç düğme vardı ve elbise beline kadar düşmüştü.

Kadının elbisesini açması sırasında Bogdan da onun sikini pantolonundan çıkarmıştı. Ucu zaten parlıyordu ve onun yönlendirmesiyle uzunluğunun üzerinde hareket etti, sonra tam üzerine oturarak onu derinlemesine içine aldı.

" böyle, içine girmesini izle bebeğim."

O yaptı. Onu içine aldı ve sonra elleri kıkına gitti.

Bu açıda, kendini hiç olmadığı kadar derin hissediyordu.

Bogdan onun kalçalarına masaj yaptı. Bir an için ikisi de hareket etmedi. Bogdan'ın içinde bu kadar büyük hissetmesi hoşuna gitmişti ve onun tadını çıkarmak istiyordu.

Kıcını bıraktı, belini kavradı ve sonra göğüslerini tutmak için ellerini yukarı kaydırды. Onları avuçlarının içinde tutarak meme uçlarıyla alay etti ve sonra beline doğru kayarak onu yerinde tuttu.

Ellerini onun omuzlarına koyarak sıkıca tuttu ve uzunluğunun üzerinde hareket etmeye başladı. Bogdan ona tam olarak ne istediğini söyledi ve o da onun talimatlarını takip ederek gece kulübündeki ofisinde adamın sikine bindi.

Son üç ay boyunca, ofisinde, tamamen sıkılmış bir halde onun işlerini dinliyordu. Bazen, ana gece kulübüne bakan pencereye gidiyor ve dans pistinde gönüllerince dans eden farklı çiftleri görüyordu, bunu elde edemeyeceğini biliyordu.

Şimdi aynı ofisteydi, onun aletine biniyor ve her saniyesine bayılıyordu. Evlilikleri bir dönüm noktasına gelmişti ve bu geri dönmek istemediği bir noktaydı.

Bogdan ona doğru hamle yaptı ve onunla evlendiğinden beri varlığının baş belası olan kanepenin üzerinde, ofisinde seviştiler.

Bu sıkılmaktan çok daha iyiydi. Onun mavi gözlerine bakarken, orgazmının yükselmeye başladığını hissetti, ama kendi orgazmını hissetmeden hemen önce, Bogdan sınırı aştı ve aleti içinde titreşti.

Asla geride bırakılmayacaktı ve kız üstünden inmeden önce klitorisini kızdırmaya başladı ve birkaç saniye içinde kız da ona katılarak kendinden geçti.

"Onu zehirleyecek miydi?" Galkin sordu.

Bogdan başını salladı. Galkin'in sahip olduğu çok sayıdaki çalışma odasından birinde duruyordu. Bratva'nın adamı penceredeydi ve Bogdan onun yanından geçip Anastasya'yı Galkin'in karısı ve çocuklarıyla birlikte çimenlerin üzerinde gördü.

Galkin bir aile babasıydı. Ama her zaman böyle olmamıştı. Bulunduğu yere gelmesi için çok uzun yıllar ve özveri gerekmişti ve Bogdan, o olmasaydı Galkin'in ailesiyle yaşadığı huzurun tadını çıkaramayacağını biliyordu. Bogdan akbabaların etrafta dolaşmasını engelledi. Bir şehri kontrol altına almamasının pek çok nedeninden biri de buydu. Galkin'i güvende tutuyordu.

"Rakamlar buydu. Rinaldi gece kulübünün kazandığı parayı ve teslimat detaylarını bilmek istiyordu, bir düzen olup olmadığını görmek için. Ayrıca Anastasia'nın benimle hangi geceler kulübe geldiğini de bilmek istiyordu."

"Ve seni tanıdığım kadarıyla, alışkanlıkları olan bir yaratık değilsin, bu yüzden onu öldürmek için doğru zamanı belirlemek pek de kolay olmadı."

"Son üç ayda bunu yapamadı," dedi Bogdan. Son üç ay boyunca aralarında bir casus olduğu için çok kızgındı.

Anastasia gerçek bir tehlike altında değildi. Hiçbir zaman aynı programa uymazdı. Yıllar önce, babasının emriyle, programa uyanların kolayca ortadan kaldırılabileceği öğretilmişti ona. Yıllar içinde pek çok düşman edinmişti. Kuşkusuz, düşmanlarının çoğu da ölmüştü, çünkü çoğunu hayatta tutmuyordu. Bazılarını sırf eğlence olsun diye yaşattı.

Rinaldi'nin casusu ölmüştü. Rinaldi'nin planından vazgeçmeden önce adamın tüm parmaklarını ve birkaç dişini sökmeyi başarmış, hatta bir elini bile almıştı. Kilit nokta Anastasia'nın ölümüdür.

Galkin bir elini yüzünde gezdirdi. "Onun zenginliğini biliyorum. Rinaldi'nin çaresiz olduğunu tahmin ediyorum."

"Kağıt üzerinde, adam beş parasız ve şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha hızlı borçlanıyor. Daha önce kimsenin böyle bir duruma düştüğünü görmemiştim. Sanırım karısının ölümünden sonra tüm mirasın kendisine kalacağını düşünüyordu. Anladığım kadarıyla, ölümünden önce, onu uzak tutmak için Evelyn ona ödeme yapmış. Çok lüks yaşam tarzı, şimdiki karısı ve tüm metresleri arasında yetişemiyor."

"Onu öldürmek bir savaşı yol açacak," dedi
Galkin. "Bu savaşı biz kazanacağız."

"Ama çok yüksek bir maliyetle. Bu adamla küçük bir savaş için adamlarımızın hayatını riske atmayacağım," diye homurdandı Galkin, parmaklarını böğrüne vurdu ve içini çekti.

"Başka ne yapabilirsin?" Bogdan sordu. Rinaldi'yi şu anda dışarı çıkarmamasının risklerini biliyordu. Anastasia'nın hayatı tehlikedeydi ve buna sahip olamazdı.

"Her zaman yapılabilecek şeyler vardır." Galkin ona doğru döndü. "Dante Rinaldi isteyerek duracak bir adam değil. Adam zaten karısının ailesini öldürdü ve şimdi de kızını öldürmeye çalışıyor. Onu bir gece kulübünde zehirlemeye çalışmak son derece riskli."

Ve Bogdan'ın çok kızdığı bir şeydi. Bu korkakçaydı. Dante'nin böyle bir şeye kalkışması bile onu kızdırmıştı. "Karımı yem olarak kullanmayacağım."

"Buna gerek kalmayacak. Çaresizlik onu hızlı hareket etmeye itecektir. Çok basit Bogdan. Eğer karın olmadan özgür bir hayat yaşamak istiyorsan, Dante'nin Anastasia'yı öldürmesine izin ver. Gerisini ben hallederim. Ancak karınla evli kalmak istiyorsan, o zaman onu her zaman yanında tut ve Dante'nin sana göndereceği her türlü tehdidin icabına bak."

"Dur tahmin edeyim, gerisini sen halledersin."

"Dante tam bir baş belası. Sadece bizim için değil, tüm ailesi için. Bir Capo olarak sorumsuz biri ve şimdiden çok sayıda düşman edindiğini biliyorum. Onu ortadan kaldırmak hiç de zor olmayacak. Tek yapmanız gereken bana hangisini istediğinizi söylemek."

Bogdan gözlerini Galkin'e dikti. "Evlenmemi isteyen sendin."

"Biliyorum ve evliliğin herkese göre olmadığını da biliyorum. Bazı erkekler iyi bir kadının sevgisiyle gelişirken, bazıları da bu işi beceremez." Galkin omuz silkti. "Hangisi olduğunu söyle bana."

Kendisine evleneceği söylendiğinde, onu seve seve başka birine verebilirdi. Karısının Galkin'in çocuklarıyla gülüp eğlendiği bahçeye bakarken, ona sırtını dönemeyeceğini biliyordu.

" yapın. Anastasia kalıyor," dedi Bogdan. "Sözünüzden dönemezsiniz."

"Yapmayacağım."

Sorumluluklarını biliyordu ve Anastasia'yı asla ateş hattına atmayacaktı. Galkin onun omzuna bir tokat attı. "Neden dışarı çıkıp kadınlarımızın tadını çıkarmıyoruz?" Bu bir öneri değil, bir emirdi. Bogdan'ın uymakla ilgili bir sorunu yoktu.

Ofisinin mahremiyetinden çıkıp bahçeye çıktılar. Anastasya, Galkin'in ikiz kızlarıyla birlikte bir çemberin içinde dans ediyordu. Hepsi gülüyordu.

Galkin, "O doğuştan yetenekli," dedi.

Çimenlerin üzerinde durup Anastasya'yı iki kızla birlikte izledi. Galkin'in iki oğlu da yakındaydı ve belli ki karısının ilgisini çekmek istiyorlardı. Çocuklarla arası çok iyiydi. Kendi çocuklarına da bu kadar sevecen davranıp davranmayacağını merak ediyordu. Kadının vücuduna bakarken, kendi çocuklarına hamile olsa nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordu.

Bu, gerçeğin yüzüne inen bir tokat gibiydi. Hayatında bir kez bile çocuk sahibi olmayı düşünmemişti. Babasının ölümünden önce, yaşlı adam ona sık sık çocukların bir erkeğin varoluşunun felaketi olduğunu söylerdi.

Bunu asla kişisel algılamadı. Karısı öldükten ve Bogdan'ı ona bıraktıktan sonra, babası her şeyi yapmak zorunda kaldı, buna onu elinden geldiğince iyi yetiştirmek de dahildi. Aralarında çok iyi bir ilişki yoktu ama en kötüsü de değildi. Babası olmasaydı, bugün olduğu kişi olamazdı ve bundan gurur duyuyordu.

Anastasya arkasını dönmeyi bıraktı ve onun da ikizler gibi gülmesiyle birlikte yere yığıldılar.

"Dünya dönüyor," dedi.

Bogdan karısına doğru yürüdü ve onun görüş alanına girdi. "Elma suyunu fazla mı kaçırdın?"

Güldü. "Yeterince değil." Ellerini ona doğru uzattı ve tutmasını bekledi.

Hiç tereddüt etmeden onu yakaladı ve ayağa kaldırdı. Kız

küçük bir kıkırdama çıkardı. "Burayı seviyorum."

Anastasia, Galkin'in, karısının ve çocuklarının önünde kollarını Galkin'in boynuna doladı ve ardından onu öperek şaşırttı.

Düğünleri dışında, bu onların toplum içinde ilk öpüşmeleri idi ve o buna bayılmıştı.

Yedinci Bölüm

Bogdan, Galkin'in evinden ayrıldıklarından beri birkaç gündür sessizdi. Anastasya, Galkin'in evine kadın ziyaretçiler de dahil olmak üzere ziyaretçi kabul etmesinin neredeyse hiç duyulmamış bir şey olduğunu biliyordu. Galkin'in karısı Amanda ona böyle söylemiş ve sonunda başka bir kadınla konuşabildiği için ne kadar mutlu olduğunu anlatmıştı.

Taşradaki evine dönmemişlerdi, onun yerine şehirdeki birçok dairesinden . Kadın sürekli onun yanındaydı ve eğer gitmesi gerekirse, iki adam her zaman onunla birlikteydi.

Hayatına yönelik bir tehdit olduğunu biliyordu. Bogdan ona hiçbir şey söylememişti ama bunu anlamak için bir dahi olmak gerekmiyordu. Babası onun servetini istiyordu ve bunu elde etmenin tek yolu onu öldürmekti ya da onu öldürme şekli doğal nedenler gibi görünmeliydi. Her iki durumda da, Galkin'le konuşmasından beri Bogdan sessizdi ve bunun bir nedeni olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Bir Cuma gecesi geç saatlerde yatak odalarından dışarı adımını attığında, şehre bakan pencerenin önünde duran adamın kendisini gördüğünde durdu. Evliliklerinin ilk üç ayında böyle bir şey duyulmamıştı. Adam nadiren doğru zamanda yatağa gelirdi ve gerçek şu ki, kadın ondan uzak kalmayı umursamıyordu. Bunu aşmışlardı ve şimdi en başa dönmüşlerdi.

"Onlar için bir kuruş," dedi.

Onu itip kakmayacaktı, şimdi olmazdı. Anastasya neyin tehlikede olduğunu biliyordu ve Bogdan'ın ona karşı dürüst olmasına ihtiyacı vardı.

"Yatakta olmalıydın." "

oluyor?" diye sordu.

Adam ona doğru döndü ve kadın adamın ellerinin ceplerinde olduğunu gördü. "Bir şey yok."

"Biliyorsun, bunu kabul etmedik ama birbirimize yalan söylemeyeceğimizi düşünmüştüm." Bunu neden düşündüğünü bile bilmiyordu. Bogdan ona karşı açık ve dürüst davranmıştı, değil mi?

Sadece bir aptal mıydı?

"Birkaç gün önce Galkin bana bir seçenek sundu."

"Öyle mi yaptı?"

"Evet, babanın seni öldürmesine izin vermeyi seçebilir ve senden sonsuza dek kurtulabilirim ya da babanı denklemden çıkarana kadar bekleyebilirim."

Gözlerini Bogdan'a dikti. "Neye karar verdin?"

Uzun süre tek kelime etmemiş gibi hissetti. Ona bakarken gözlerinin yaşardığını hissetti. Onu öldürecek miydi? Gustov'a ulaşmak zorunda mıydı? Ne haltlar dönüyordu? Ne yanlış yapmıştı?

"Seni seçiyorum," dedi.

Ağzını açtı ve kapattı. Anastasya balık gibi bir şeye benziyor olmalıydı.

"Yaptın mı?"

"Evet."

Yere bakarak kaşlarını çatı ve sonra başını kaldırdı. "Neden?"

Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Kadın geri çekilmedi. "Biliyor musun, pek çok kadın onlara yaklaşmaktan bile korkardı."

"Az önce beni seçtiğini söyledin, bu da şimdilik güvende olduğum anlamına geliyor." "Bu, sonsuza dek güvende olacağın anlamına geliyor. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. başına gelir."

Kaşlarını çatmadan duramadı. "Neden?" Derin bir nefes aldı.

Yakınına eğildi ve dudaklarını onun yanağına bastırdı. "O gün seni karım yaptığımda bir yemin ettim. Seni onurlandıracağıma, sana değer vereceğime ve kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğime yemin ettim." Bogdan biraz geri çekildi, ama onun muhteşem mavi gözlerine bakabilmesine yetecek kadar.

Adamın gözlerinin bu kadar parlak olması onu her zaman şaşırtmıştı, özellikle de uzman bir katilin gözlerine baktığını bilmek.

"Herhangi birine sahip olabilirdin,"

dedi. "Ama yine de seni elimde tutacağım."

Adam bir koluyla onu sarıp etrafında döndürdükten sonra en yakındaki duvara yasladığında kadın bir nefes verdi. Perdeler sonuna kadar açıktı ve ayın parıltısı dairedeki tek ışığı sağlıyordu. Bogdan kadının bornozunu üzerinden itti ve kadın gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında, Bogdan gömleği devrildi ve vücudundan yırttı.

Bu konuşmak değildi. Bu, onu neden seçtiğini anlamasına izin vermemektir. Ama şimdilik onu seçmişti ve bu yeterliydi.

Ellerini sırtında gezdiren Bogdan, geceliğini yakaladı ve başının üzerine kaldırdı. Bogdan'ın aniden üzerine atlamasıyla düşünecek zamanı bile olmadı.

Memelerini yakaladı, birbirine bastırđı ve her bir tepesini öpmeye başladı. Her ağzına bir meme ucu aldı ve kız haykırdı, ağzına doğru eğildi, her zirveyi dillerken durmasını istemedi.

Isırdı, çok sert değildi ama kızın nefesini kesecek ve olacakmış gibi hissetmesine yetecek kadar. Ellerini yumruk yaptı, gözlerini kapattı ve hislerin tüm vücudunu kapladığını hissetti. Bogdan tek bir göğüsle yetinmeyip zamanını her bir meme ucu arasında paylaştırarak daha fazlası için sızlanmasına neden oldu. Bogdan onun etine karşı homurdandı ve kadın onun ne söylediğini tam olarak duymadı.

Adam onu oturma odasına doğru çekerken Anastasia'nın gözleri aniden açıldı ve hiçbir uyarıda bulunmadan kanepenin üzerine itildi. Adam bir eliyle Anastasia'nın kalçalarını tutarken, diğer eliyle de sert ve kalkık sikini Anastasia'nın içine doğru yönlendirdi.

Adamın memelerini okşaması dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, adamın pantolonunu ve boxer külotunu ne zaman kaybettiğini bile fark etmemişti.

Adamın sert boyu kadının derinliklerine kaydđ ve ikisi birlikte inledi. Ses odanın içinde yankılandı. Adamın iki eli de şimdi kadının kalçalarındaydı ve kadın adamın her santimini hissederken adam yerinde duruyordu. Çok uzun, çok sert ve inanılmaz derecede derindi.

Alt dudağını ısırdı ama Bogdan onunla daha yeni ilgilenmeye başlamıştı. Adam geri çekildi ve kız kendisini yalnız bırakmasını istemediğini için inlemekten kendini alamadı. Adamın durmayacağını bilmesi gerekirdi. Kalçalarını sıkıca kavrayan adam, kadının derinliklerine daldı. Onu sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladığında, onun hissine alışması için zaman yoktu. O kadar büyüktü ki, acı verme noktasına gelmişti.

Zevk çok yoğundu ama çok geçmeden durdu. Aleti kadının içinde kabzasına kadar oturmuştu ve kanepe ile sert vücudu arasında kadının gidebileceğı hiçbir yer yoktu. Onu yerinde tutuyordu, onun merhametine kalmıştı ve bu hoşuna gidiyordu.

Elleri kalçalarından ayrıldı ve sırtını okşamaya başladı, omuzlarına doğru ilerledi, orada sıkıca kavradı ama sonra aşağı kaymak için bıraktı. Göğüslerini avuçladı, tümseklere masaj yaptı ve sonra yanlarını okşamadan önce meme uçlarını parmakladı.

Ellerinden biri vücudunda gezindi. Yine de yerinden kımıldamamıştı.

Adam amına dokunduğunda gözlerini kapattı. Tek bir parmağıyla klitorisini okşarken düşünmeye çalıştı ama bu adam vücudunun efendisiydi. Tam kontrolü ele geçirdiğinde merhametsizdi, onu çalıştırıyordu

Orgazma doğru ilerliyordu, ama tam o zirveyi aşmak üzereyken kendini tuttu. Bogdan onun kalçalarını kavradı ve içine girdi.

Adamın ona kaç kez soktuğunu sayamıyordu ama inliyordu. Durdu ve klitorisile alay etmeye geri döndü, onu o zirveye yaklaştırdı, sadece onu kenarda dans ettirdi ve yaklaştığında durdu.

Onun eziyeti hoş karşılanmıyordu. Dişlerini sıktı, öfkenin birikmeye başladığını hissetti. Bu öfke miydi yoksa hayal kırıklığı mı?

"Lütfen," dedi, artık çaresiz hissediyordu.

Bir kıkırdama çıkardı. "Kadınım gelmek istiyor mu?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman bana sor."

"Lütfen, Bogdan, lütfen, gelmem gerek."

"Elbette."

Ve bu sefer klitorisini parmaklamaya başladı ve kadın bundan sonra ne olacağını bildiğini sandı, ama onu saran yoğun orgazma hazırlıklı değildi. Kanepenin kenarına tutundu ve zevk arttıkça görüşünde yıldızlar gördü. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama şimdiye kadar yaşadığı en muhteşem orgazmdı ve Bogdan'a gelince, daha bitmeden kalçalarını kavradı ve onu becermeye başladı.

Bu sefer, ona kolay davranmadı. Onu sert ve hızlı bir şekilde aldı ve horozu onun içinde daha fazlası için çığlık atmasına neden olan bir parçayı okşadı. Onun orgazmını güçlendirdi ve mümkün olduğunu düşündüğünden daha uzun sürmesini sağladı. Boşaldığında, her dalgayı ve nabzı hissetti ve kadar iyi hissettirdi ki, durmasını istemedi.

Boynunun derisine karşı hırladı ve sadece birkaç dakika sonra onu kollarına alıp yatak odalarına götürmeye başladı ve orada onunla tekrar sevişmeye başladı.

Bogdan, Rinaldi'nin bir başka casusundan uzaklaşırken elindeki kanı sildi. Bu ikincisiydi, ama bu sefer Bogdan'ın apartmanına girmeyi başarmıştı. Adamları sadece taşıdığı silahı görerek onu uyarmıştı.

Şimdi, ıssız bir yerdeydiler, bu yüzden çılgınlıklarını kimse duyamazdı. Bu adam biraz daha profesyoneldi, çünkü çalıştığı adamın adını açıklamayı reddediyordu. Belli ki adam dayak yemeyi ve işkence görmeyi de kaldırabilirdi ama Bogdan herkesin içindeki gerçeği nasıl ortaya çıkaracağını biliyordu. Tek gereken biraz zaman ve sabırdı.

Galkin artık elindeki adamın farkındaydı. Üst düzey bir ödül avcısıydı. Uzmanlığı bir ölümü doğal nedenlerle olmuş gibi göstermekti.

Rinaldi'nin bu tür yöntemlere tenezzül edeceğini bilmeliydi. Adam giderek . Bu çaresizlikle, karısına karşı daha da dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Adamları yüksek alarmdaydı.

Adam güldü. "Suratıma birkaç yumruk atmanın bana zarar vereceğini mi sanıyorsun?"

Bogdan adama gülümsedi ve havluyu yere bıraktı. "Hayır, istemiyorum ama eğlenmeyi seviyorum."

Ödül avcısı gülümsemesini kaybetti.

Yaşadığı süre boyunca tanıştığı pek çok erkek ve kadın vardı. Suikastçılar, ödül avcıları, haydutlar, bir bedel karşılığında öldüren insanlar. Bogdan'ın bir etiketi yoktu. O Galkin Bratva için öldürdü.

Ama bu, yıllar boyunca keşfetmekten, işin her püf noktasını öğrenmekten zevk almadığı anlamına gelmiyordu. Babası en iyisiydi ve Bogdan'ın kararı da babasını geçmekti. Bu zorlu bir görevdi ama en iyi olmanın tek yolu her şeyi bilmek ve her şeye hazırlıklı olmaktı.

Ödül avcısının adını öğrenmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Kod adı Au Natural'dı. Bir katilin bakış açısına göre Au Natural'ın onun kartviziti olması komikti.

Bogdan onun yıllar boyunca yaptığı işleri görmüştü ve iyiydi, özensizdi ama iyiydi. Asla soru sorulmuyordu ve Anastasya'nın düşmanın elinde ya da eceliyle ölmesi gerekiyordu.

"Sana ne kadar ödüyor?" diye sordu.

"Bak dostum, buna bir son vermeli ve beni öldürmelisin. konuş."

Bogdan başını salladı ama sinirlenmişti ve kanının kaşındığını hissetti. Büyük bıçaklarından birini alarak bir sandalye kaptı ve ödül avcısının önüne çekti. Sandalyeye oturarak adamın gözlerinin içine baktı ve bıçağı doğrudan kalçasına sapladı. "Konuşmayacaksın ve bu benim için çok iyi. Eskiden hiç konuşkan biri değildim ama şimdi

bir karım var. Çok zengin bir eş. Anastasia Evanoff, bir zamanlar Anastasia Rinaldi olarak bilinirdi. Gördüğünüz gibi karım çok zengin ama babası çok zengin değil, yani size verebileceğini iddia ettiği paraya sahip değil. Beş parasız ve karımın annesi de bunu biliyordu ve bazı korumalar yapılmasını sağladı." Yüzünü buruşturdu.

Bıçağı çıkarıp ikinci bacağı saptı. Adama baktı ve ukalalığının yavaş yavaş kaybolmasını izledi. Adam konuşmadı.

"Ama görüyorsunuz, mesele şu ki, siz şu anda karşılaştığım ikinci adamsınız. İlki karımı zehirleyecekti ve benim mülkümde olduğu için babası benim yaptığımı iddia edebilirdi. Şimdi, esrarengiz olan şey şu ki, ben bu karyı ya da onunla ilgili hiçbir şeyi istemedim. Ama şimdi o benim karım ve ondan hoşlanıyorum. O farklı." Bıçağı bacağından iki kez daha çekti ve her iki bacağına da eşit olduğundan emin oldu. "Son adam yavaş yavaş öldü. Vücudunun parçalarını çıkardım. Önce penisiyle başladım, sonra parmaklarını. Birkaç dişini çıkardım ve en sonunda elini çıkardım. Sonra bana istediğimi verdi ve ben de ölümünün hızlı olmasını sağladım." Gülümsedi.

Bıçağı adamın bacaklarından çekerek elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Askerlerinden biri kafeslerin üzerindeki örtüleri geri çekti.

"Farelerin kana karşı koyamayacağına inanıyorum. Şimdi, istediğimi elde etmek için birçok farklı yolum var. Kanaman var ve onları serbest bırakırsam ve seni kemirip ziyafet çekmeye başarlarsa önümüzdeki yirmi dört saat boyunca muhtemelen yaşayacağını söyleyebilirim. Eninde sonunda istediğimi alacağım."

Bekledi ve adam konuşmayınca parmaklarını şıklatıp fareleri serbest bıraktı.

Yollarından çekilince, farelerden birinin yaklaşması için fazla beklemesi gerekmedi.

"Tamam, iyi, evet, Rinaldi beni işe aldı. Kızının aile için bir sorun olduğunu ve doğal nedenlerle ölmüş gibi görünmesi gerektiğini söyledi. İçeri girecek ve ona bir iğne yapacaktım, böylece evliliğin stresi altında kalp krizi geçirmiş gibi görünecekti."

"Başka kimi işe aldı?"

"Bilmiyorum. Ben ... bilmiyorum."

Bogdan ona baktı ve sonra başını salladı. Ona sırtını dönmek üzereydi ki, adam bir çığlık attı.

"Kardeşleri bir şeyler yapıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler planlamışlar. Ayrıntıları öğrenmek istemedim çünkü bunun hızlı ve kolay bir iş olduğunu düşündüm." Hırladı ve farelerden biri çoktan kemirmeye başlamıştı.

"Hepsi bu kadar mı?" Bogdan sordu.

"Evet. ama, sana duyman gerekeni söyledim."

Bogdan farelere baktı ve bekledi. "Ama bana ya da Galkin Bratva'ya gelmediniz. Bir seçeneğin vardı ve bunu seçtin." Ve böylece çığlık atan adama sırtını dönüp kuşluk güneşine çıktı.

Cep telefonunu çıkararak bir adım uzaklaştı ve karısını aradı. Cevap vermesi için birkaç kez çalması gerekti.

"Merhaba," dedi, sesi biraz soluksuz geliyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gerçekten iyi. Beşe kadar evde olur musun?" diye sordu.

Anastasya ona onlar için akşam yemeği pişirmek istediğini söylemişti. Onunla tartışamazdı, bu yüzden ihtiyaç duyacağı tüm gerekli malzemeleri satın almıştı.

"Evet, zamanında evde olacağım."

Bir kıkırdama çıkardı. "Geç kalmayın." Bununla birlikte telefonu kapattı.

Saate baktığında, saatin biri biraz geçtiğini gördü. Kafasında kısa bir hesap yaptı ve dörtte çıkarsa akşam yemeğine yetişebileceğini anladı.

O zamana kadar farelerin eğlenmesine izin verecekti ve dört geldiğinde ödül avcısını vuracak ve gerisini temizlik ekibine hallettirecekti.

Kimse onun kadınına zarar vermeyecekti.

Ona hesap vereceklerdi ve şimdi bir mesajın açığa çıktığından emin olması gerekiyordu. Anastasia Evanoff'un peşine düşen herkes kocasına hesap verecekti. Canavarın serbest bırakılma zamanı gelmişti.

Sekizinci Bölüm

Gece kulübü hareketlilikle uğulduyordu. Anastasya kalabalık dans pistine baktı ve bir yanı orada gecenin tadını çıkarıyor olmayı diledi.

"Hiç aşağı inip istemiyor musun?" diye sordu. "Hayır."

O sırada bazı evrakları incelemekte olan kocasına doğru döndü. Kocasının ne iş yaptığını tam olarak bilmiyordu ama son birkaç gündür her zamankinden daha meşguldü.

Masasına doğru ilerleyerek ellerini masanın üzerine koydu. "Ödüllerini almak istemiyorsanız neden bir gece kulübüne sahip olabilirsiniz ki?" diye sordu.

Elindeki evrakları bıraktı ve arkasına yaslanıp ona bakmaya başladı. "Peki bunlar ne gibi ödüller olacak?"

"Aşağıda eğleniyor ve dans ediyor olabilirsin." Pencereilerin olduğu yönü işaret etti. "Bütün bu işleri yapmaya devam etmek zorunda mısınız?"

Onun çalışmasına aldırılmıyordu, en azından gün boyunca, ama onun ilgisini istediğini de inkar edemezdi.

Bogdan ona baktı ve o da ona gülümsemeye çalıştı.

"Bir gece kulübü iyi bir yatırımdır. Burası her zaman gelişen bir yer ve pek çok iş anlaşmasının yapılmasına olanak sağlıyor."

Nefesini dışarı üfledi. "Hiç eğlenceli değilsin." Masadan uzaklaştı ve pencereye doğru ilerledi.

Dans pistine bakarken, normal olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. İtalyan mafyasında bir babaya ya da Galkin Bratva'nın bir üyesi olan bir kocaya sahip olmamak.

Bogdan aniden geçip boynunu öpmeye başlayınca kadın bir nefes verdi. "Karımın hoşnutsuz olmasından hoşlanmıyorum," dedi.

"Hoşnutsuz değilim, sadece... seni özledim." Ona doğru geri çekildi. "Meşgul olduğumu biliyorum."

"Arkadaşlığımdan hoşlandığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

İç çekti ve sonra onun kollarında dönerek pencereye yaslandı. "Evet, öyle."

Gülümsedi.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu.

"Hayır, hoşuma gidiyor. Benimle arkadaşlık etmek isteyen birini bulmak nadirdir."

"O zaman sanırım ben bir enayiyim." İç çekti, sonra kollarını onun boynuna doladı. "Son zamanlarda çok çalışıyorsun."

"Yapacak çok şey var."

Derin bir nefes aldı. "Bu babamla mı ilgili?" diye sordu.

Anastasya geçen hafta Bogdan'ın farklı olduğunu fark etmeye başlamıştı. Nedenini tam olarak kestiremiyordu ama sanki o.. daha sertti. Gözlerinde yeni bir acımasızlık vardı. Geçen gece eve geldiğinde gömleğinde kan olduğunu fark etmişti. Fazla oyalanmadı ve gidip değiştirdi. Çamaşır yıkamaya gittiğinde gömleği hiçbir yerde bulamamıştı.

Gece boyunca rastgele telefonlar aldı ve çoğu zaman onu evde bırakıp gitmeye devam etti. Adamın onu kulübe davet etmesine bile çok şaşırmıştı.

"Bunun bir kısmı babanla ilgili."

"Öyle mi?" diye sordu. Babasının onu rahat bırakacağını ummuştu. Ne de olsa onu evlendiren oydu.

Bogdan ellerini kızın boynuna koydu ve onu kendine doğru çekti. Bunun ciddi olduğunu biliyordu. İçinden bir ses ona bunu söylüyordu.

Bogdan, "Seni öldürmenin yollarını arıyor," dedi.

Hiç şaşırmamıştı. Ona anlatılanlara bakılırsa adam çaresizdi. Şu anda babası hakkında konuşmak istiyor muydu? Hayır, düşünmek bile istemediği son kişiydi. Bunun kendisi için neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama adama bakıp gülümseyebilecek kadar geri çekildi. "Bana ailenden bahset."

Bogdan kaşlarını çatı ve onun fiziksel olarak geri çekildiğinden oldukça emindi. "Ailem hakkında bilgi edinmek mi istiyorsun?"

"Evet, tabii ki biliyorum. senin bir parçan, değil mi?"

Kaşlarının arasındaki çatıklık derinleşiyor gibiydi, bu pek hoşuna gitmemişti ama ona hiçbir şey söylememeye karar verirse başka seçeneği olmayacağını biliyordu.

Bogdan omzunun üzerinden barda dans eden insanlara baktı. Çok mutlu ve kaygısız görünüyorlardı.

"O kadar kötü mü?"

"Fena değil," dedi Bogdan. "Beni bugün olduğum adam yaptı ve kim olduğumu umursamıyorum."

Kaşlarını çatma sırası ondaydı, çünkü onun ne ima ettiğinden tam olarak emin değildi. Adamın bir elini yüzünde gezdirmesini izledi.

"Gerçek şu ki, annemi pek hatırlamıyorum. Ben beş yaşındayken öldü."

"Öyle mi yaptı?" Anastasya sordu.

"Evet. Babamı ve beni yalnız bıraktı. Zor zamanlardı. Babam ne sevgi dolu ne de soğuk bir adamdı. İkimiz de benzer mizaçlara sahiptik ve küçük yaştan itibaren bana bir yeteneğim olduğunu söyledi ve onun altında bana hayatta kalmakla ilgili bildiğim her şeyi öğretti. O da Galkin Bratva için çalışıyordu. Her zaman bizim gibi bir adama ihtiyaçları vardır ve o zamanlar babam en iyisiydi."

"Babana ne oldu?" Anastaisa sordu. "En iyisi olmayı bıraktı," dedi Bogdan.

Hiçbir duygu, hiçbir şey olmadığını fark etti. "Onu özleyorsunuz mu?"

"Hayır."

"Onu hiç düşünüyorsunuz mu?"

"Hayır."

Bu onu şaşırttı.

"Sanırım ölmeni isteyen bir babaya sahip olmaktan iyidir?" Omuz silkti.

Bogdan onun yüzünü kavradı ve başını geriye yatırdı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ona baktı ve gerçeği ya da olabildiğince gerçeğe yakın bir şeyi söylediğini biliyordu. Gülümseyerek başını salladı. Bu adam ona bir şey olmasına izin vermeyecekti.

"Bogdan?"

"Evet."

"Dans et benimle." Kollarını ona doğru açtı.

Bir yanı onun reddetmesini beklerken, bir yanı da meşgul olduğunu iddia ederek onu bir kenara itmeyeceğini umuyordu. Bogdan aralarındaki mesafeyi kapatıp kollarını ona doladığında biraz daha rahat nefes aldı. Adamın kokusu sarhoş ediciydi. Yüzünü Bogdan'ın göğsüne bastırdı ve onu içine çekti.

"Eğer beni kokluyorsan, bu dans değil."

Bir kahkaha patlattı. "Özür dilerim. Güzel kokuyorsun."

Eğilip saçlarını içine çekti ve bu onu daha da güldürmekten başka bir işe yaramadı. "Sen de güzel kokuyorsun."

"Benimle alay

ediyorsun." "Asla."

Adamın onu kavrayışı da sıkılaşıp gibiydi ve bu eskisinden de iyi hissettiriyordu. Onun kendisini tutmayı bırakmasını istemiyordu.

"Seni yakaladım," dedi.

Anastasya ona sarılacak başka kimsenin olmayacağını biliyordu. Bogdan'ın başka hiçbir şeye benzemeyen bir dokunuşu vardı.

Anastasia'yı kendi özel adasına götürmek de planının bir parçasıydı. Babasının çaresizliği arttıkça, Bogdan'ın adamın işi savaştıracığına dair korkunç bir şüphesi vardı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Sonunda cesaretini toplayıp Dante'nin mali geçmişini araştırdı ve adamın hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını gördü. Evelyn gibi zengin değildi ama paraya da ihtiyacı yoktu. Bu yüzden, cevapları ararken, geçmişteki tüm işlemleri bulmayı başardı ve ilginç bulduğu şey, Evelyn'in kocasına tek bir kuruş bile ödemiş olmasıydı. Kocasına transfer edilmiş bir para yoktu. Hepsi özel, offshore bir hesaba yatırılmıştı. Bunun Dante'nin kendi patronundan para çalma yöntemi olduğunu düşündü. İtalyan mafya ailesindeki her Capo, kazandığı paranın belli bir yüzdesini patrona ödemek zorundaydı.

Dante offshore hesabındaki paranın hesabını hiç vermemişti. Biraz daha araştırdıktan sonra hesabın Dante adına kayıtlı bile olmadığını öğrendik. Yine, bu hiç mantıklı değildi. Üstüne üstlük, Gustov da onunla temasa geçmiş ve özel bir görüşme yapıp yapamayacaklarını sormuştu.

Bogdan adamın ne istediğini bilmiyordu ve Galkin'le konuştuktan sonra kendi patronunun bu gidişattan hoşlanmadığını anladı.

Şüpheleri vardı, ama özel plajlarına çıplak gelmesi için ısrar ettiği karısına bakarken, o şu anda battaniyeye bastırılmıştı. Güzel, şehvetli poposu havadaydı ve adamın içini sızlatıyordu. Bir parmağını sırtında gezdirerek kıcının kıvrımlarına doğru ilerledi ve sonra dizlerinin üzerine çöküp bacaklarının üzerine oturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben eğleniyorum." Kıcını kavradı, yanaklarını birbirine bastırdı ve sonra onları ayırarak küçük bir tokat attı. Kadın bir nefes verdi.

"Gustov hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Anastasia inledi. "Cidden bana şu anda annemin en iyi arkadaşını mı soracaksın?"

"En iyi arkadaş mıydılar?"

"Evet, öyleydiler."

Ona doğru eğildi, siyah saçlarının bir kısmını omzundan iterek boynunu ortaya çıkardı. Dudaklarını onun narin tenine bastırarak dilini nabzın üzerinde gezdirdi. "Hepsi bu kadar mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi nefes nefese.

"Sence daha fazlası olma ihtimalleri var mı? Mesela... sevgili?"

Anastasia inledi. "Bilmiyorum ve onu ya da annemi düşünmek istemiyorum. O benim için bir baba gibiydi ve yaptığın şey onu düşünmek için biraz fazla hoşuma gidiyor."

Bir elini kızın belinden çekip vücudunda gezdirdi ve dolgun memelerinden birini kavradı. Zirveye küçük bir çimdik atmaktan kendini alamadı ve onun yumuşak, gırtlaktan gelen iniltisini duydu, bu çok seksiydi.

Onu becerme arzusu çok büyüktü. Açıkta olsalar da, kimsenin bilmediği özel, تنها adasındaydılar. Kimse onları asla bulamazdı. Tamamen güvendeydiler.

Gustov'a buluşmalarının beklemek zorunda olduğunu söylemişti. Diğer adama duyduğu güven yavaş yavaş buharlaşmaya başlamıştı. İnsanlar hikâyenin tamamını anlatmıyordu ve bu onu kızdırmaya başlamıştı.

Karısını riske atıyorlardı. Anastasia'nın başka birinin beceriksizliğinin bedelini ödemesini istemiyordu.

"Lütfen," dedi.

"Ne istiyorsun bebeğim?" diye sordu.

"Seni."

Kıkırdadı. "Bu yeterince iyi değil. Ne istediğimi bilecek kadar uzun süredir karımsın."

İnledi.

"Bana çok iyi bildiğim o kelimelerle ."

Dudaklarından kadınsı bir inilti daha kaçtı ve adam onun bu sesi çıkardığını duyunca bile sertleştiğini fark etti.

"Ne istiyorsun, bebeğim?"

"Seni istiyorum."

"Biliyorum, ama bana detayları vermelisin."

"Sikini istiyorum... derinlere... içime..."

Gülümsedi. Aletinin seğirdiğini hissetti, çünkü gerçek şu ki, o da tam olarak olmak istediği yerdeydi. "Leğen kemiğini yukarı kaldır," dedi.

Kadın adamın dediğini yaptı ve bu, adamın bu kadını sevmesinin birçok nedeninden biriydi. Onu sorgulamıyordu. Anastasya onun talimatlarına uyuyor, ona güveniyordu.

Tam onun içine girip, dar ama ıslak gömülürken, elinde olmadan gerildi. Sevgiler.

Bogdan kısa evlilikleri boyunca bu kadına karşı hislerinin değiştiğini biliyordu. Nasıl değişmesin ki? Ona evlenme talimatı verildiğinde, onu istememişti. Bırakın bir İtalyan mafya kadını, hiçbir kadını istememişti. Yine de, işte buradaydılar.

Onun için en büyük keşif, karısına aşık olduğuydu. Bu nasıl olmuştu?

Anastasia kayda değer ya da çarpıcı bir şey yapmamıştı. Evet, kendi başının çaresine bakabilir, silah kullanabilir, kendini savunabilirdi. Yemek pişirebiliyor ve onunla birlikte gülebiliyordu. Ona bir canavar gibi davranmıyor ya da ondan kaçmıyordu. Anastasia'nın olasılıklara meydan okuyarak yaptığı pek çok şey vardı ve her şeyden önce onun içini acıtıyordu.

Yıllardır yalnızdı, dünyada tek bir kaygısı bile yoktu. Bu onun yoluydu, seçtiği meslekti ve şimdi bunu sorgulamaktan kendini alamıyordu. Şimdi bir eşle yaşamayı düşünüyordu. Çocuklu bir eş. Bir aile kurmak, onları güvende tutmak ve artık bu dünyada yalnız yürümek istiyordu. Ve bu muhtemelen şimdiye kadar düşündüğü en korkutucu şeylerden biriydi.

"Bogdan?" diye sordu.

"Seni yakaladım." Onun şakağını öptü.

Gözlerinin içine bakabilmesi için başını yeterince çevirdi. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. "Biliyorum. Bana her zaman sahipsin."

Bu dudaklara karşı koyamadı ve ona uzandı, onu öptü ve ona başka bir şey olmasını istemediğini biliyordu. Onun gözetiminde olmaz.

Küçük bir inilti verdi ve adam onun belini sıkıca kavradı ve sonra karısına aşık olduğunu her zaman bilerek içinde hafifçe sallanmaya başladı. Mükemmel ve güzel karısına. Ve onu yalnız bırakmak istemiyordu. Onu her zaman yanında tutmak istiyordu. Gitmesine asla izin vermedi. Karısı onun her şeyiydi.

Öpüşmeyi keserek onun amından çıktı ve hiç sabır göstermeden, çünkü hiç hissetmiyordu, onu döndürdü ve açılmış bacaklarının arasına girdi. Kız bir inilti çıkardı ve sonra adam kabzasına kadar oturdu, ancak bu çok daha iyiydi, çünkü gözlerinin içine bakabiliyordu.

Bu onun karısıydı, hayatının aşkıydı ve ona izin vermeyecekti.
Git.

Bu ezici sahiplenme ihtiyacının onu ele geçirdiğini hissetti ve bu
bir türlü bir duyguydu. O mükemmeldi,
onun tatlı karısı.

Dokuzuncu Bölüm

Bogdan'ın adası mükemmeldi.

Anastasia önceki günün büyük bir bölümünü sevişerek ve birbirlerinin tadını çıkararak geçirdikleri sahile baktı. Onda farklı bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama var olduğunu biliyordu.

Son haftalarda içini kaplayan duyguları inkâr etmek mümkün değildi. Evlenmek istememişti. Bogdan bir koca için korkunç bir ihtimaldi ve şimdi onsuz olmak istemiyordu. Hayatına yönelik bir tehdit vardı ve birlikte oldukları sürece o da tehlikede olacaktı.

Adamın kendisi kollarını beline dolayıp onu kendine çekerken nefesi kesildi. "Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," diyerek dudaklarını onun boynuna bastırdı.

Gülümsemekten kendini alamadı. "Sırtımı sana döndüğümde beni nasıl görebildin?"

"Ukalanın tekisin ama bunu penceredeki yansımadan görebiliyorum." Onun boynunu öptü. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

"Hayır, bana güleceksin." "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

İçini çekti ve sonra adamın kolları arasında dönerek kaşlarını kaldırdı. "Tamam, peki, buna ne dersin? Senin için korkuyorum."

Ve evlendiklerinden beri ilk kez, yani muhtemelen ilk kez, Bogdan'ın onun söylediklerinde bir mizah bulmasını izledi.

"Gördün mü, sana güleceğini söylemiştim." "Anastasia, bebeğim, benim için endişelenmene gerek yok."

"Bunu yapma, tamam mı? Bu adil değil ve bu ciddi bir mesele." İçini çekti. Yüzünü avuçlamak için uzandı ve sonra uzaklaşmaya çalıştı ve adam kollarını onun etrafına sararak gitmesini engelledi.

"Gitmene izin vermeyeceğim. Sen böyle hissederken olmaz. Senin için buradayım, Anastasia. Sana gülmüyorum ya da bu konuda şaka yapmıyorum. Ne yaptığının farkındayım. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi biliyorum. Korkmana gerek yok."

Yine de ona bakarken gözlerinden yaşların süzölmeye başladığını hissetmekten kendini alamadı. "Bunu söyleyemezsin. Kendin söyledin."

Babam bu iş için en iyi adamdı. En iyisiydi ama yine de başaramadı. Biri onu alt etmeyi başardı ve öldü."

"Bu benim başıma gelmeyecek."

"Bunu bilemezsin."

"Babamın uğruna yaşayacağı kimsesi yoktu, ama ben o değilim ve tahmin edin ne oldu, benim var. Uğruna yaşayacağım bir sen varsın ve ben de tam olarak bunu yapacağım. Senin için yaşayacağım, her zaman senin için."

Kadın daha fazla bir şey söyleyemeden, adam dudaklarını onunkilere bastırdı ve her türlü protestoyu tek bir öpücükle susturdu.

Gözlerinden yaşlar döküldü ve sonra yanaklarını avuçlayarak uzaklaştı. "Seni kaybedemem."

". Beni yakaladın, Anastasia. Bana sahipsin. hayat."

Kocasının gözlerinin içine baktı ve bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz verdi. Kendini aptal yerine koyuyordu ama yine durmaya cesaret edemiyordu.

Ona karşı hissettiği sevgi anlamının ötesindeydi. Onun soğukkanlı bir katil olduğunu biliyordu. Yapabilecekleri yüzünden insanların kâbuslar gördüğü bir adamdı ama bunların hiçbirisi onun için önemli değildi.

Bogdan'ı seviyordu. Onu sadece annesi ve Gustov korurken o korumuştı.

"Seni seviyorum," dedi.

Bogdan ona baktı ve ne kadar süre orada öylece durup birbirlerine baktıklarını bilmiyordu. Ondan hiçbir şey beklemiyordu. Evlilikleri bir iş anlaşmasıydı. Ne daha fazlası ne de daha azı. Barışı korumak için birlikteydiler.

"Seni seviyorum Anastasia," dedi ve bu sözleri söylediği anda Anastasia nefesini tutamadı.

"Ne?"

"Seni seviyorum ve söz veriyorum, bana ya da sana hiçbir şey olmayacak. Bu işte birlikteyiz ve babanla ben ilgileneceğim." "Bogdan, bunu yapamazsın!"

"Güven bana, yapabilirim. Önce Gustov'la bir toplantı yapmam gerekiyor," dedi. dedi.

"Neden?"

"Benimle konuşmak istiyor. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum, ama eğer seni güvende tutmak için, o zaman bunu yapacağım."

Ona baktı ve gözlerinde mutlu olmadığını gösteren bir şey . "Ne oldu?"

"Hiçbir şeyi , değil mi?" diye sordu.

"Sen benim kocamsın ve sanırım mutsuz olduğunu görmek benim işim."

Gülümsedi. Gözlerine tam olarak ulaşmamıştı ama bu ikisi için zaten çok büyük bir şeydi.

Birbirlerine aşık olmuşlardı. Anastasia bunun her ikisi için de bir hediye olduğunu biliyordu. Kesinlikle bir aşk maçıyla birbirlerine itilmemişlerdi. Buna inanamıyordu.

"Annenizin babanıza para ödediğini belirten mektubunuz..."

"Evet, ne olmuş ona?" Anastasia sordu.

"Parayı hiç alamadı. Para bir offshore hesabı tarafından engelleniyordu."

"Babama mı ait?" diye sordu.

"Hayır, başkasına ait ama o başkasının kim olduğunu bilmiyorum. öyle."

Ona baktı ve sonra başını salladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bu işin arkasında onun

olduğuna dair bir his var

içimde." "Gustov mu? Hayır.

İmkânı yok." "Emin misin?"

Ağzını açtı ve sonra elinde olmadan kapattı. "Annemin güvendiği tek kişi oydu."

"Evet, ama tüm ailesi gibi onun da artık seninle olmadığını fark ettin mi? Geriye kalan tek kişi sensin."

"Hayır, Gustov'un bunu yapmasına imkân yok."

"Bana güvenmeni istiyorum. Bunu yapacak mısın?"

diye sordu. "Sana tamamen güveniyorum."

Ve bununla birlikte onu sertçe öptü.

Bogdan balaylarını bu kadar erken bitirmek istemiyordu ama bunun devam etmesine de izin veremezdi.

Galkin'e şüphelerinden ve ne elde etmeyi umduğundan bahsetti ve tüm ince ayrıntıların yerine getirilmesini bekledi. En önemlisi de eylemlerinin Bratva ile mafya arasında topyekûn bir savaşa neden olmayacağı anlamına geliyordu.

Kardeşlerini kaçırmak kolay olmuştu. Onları gizli bir yere zincirlemek, soymak ve kendi ilaçlarının tadına bakmalarını sağlamak Bogdan'a oldukça tatmin edici gelmişti. Galkin etkilenmişti.

Dante'nin iletişime geçmesi uzun sürmedi.

Bogdan iki oğlunun kaçırıldığı mesajını gönderdiğinden emindi. O zaman yapılması gereken tek şey, Dante'nin de götürüldüğü gizli bir toplantıydı ve şimdi Bogdan güvenli depoda dururken Anastasia'nın babasına bakıyordu.

Dante'yi sevmezdi. Adam tam bir pislikti. Evelyn'in yanı sıra şimdiki karısı da metresiydi ve şu anda bile ülke çapında birçok metresi ve birçok çocuğu vardı.

Ayrıca bilinci de yerinde değildi. Bogdan, Dante ve Gustov'la oyun oynamaktan bıkmıştı.

Anastasia onu seviyordu ve şimdi onun güvende olmasına ihtiyacı vardı, böylece sürekli omzunun üzerinden bakıp bir sonraki kişinin saldırmasını beklemeyecekti. Bunu düşünmek zorunda kaldığı için bile öfkeliydi.

Buzlu su dolu kovayı kaptığı gibi doğruca Dante'nin üzerine fırlattı ve onu küçük uykusundan bir solukla uyandırdı.

", uyan," dedi.

Bogdan sabırlı bir adam olarak bilinirdi ama artık bu pislikle oynamakla ilgilenmiyordu. Cevap istiyordu ve hemen istiyordu.

"Ne oluyor lan," dedi Dante.

En azından uyanık olduğunu ve olacaklara hazır olduğunu biliyordu.

"Oh, güzel, bunun için uyuyor olmanı istemiyordum."

Dante kaşlarını çattı ve sonra deponun etrafına bakındı. "Bunun anlamı ne?" Kendisini bağlayan iplerin sınırlarından kurtulmaya çalıştı.

Faydası yoktu. Bogdan en iyisiydi ve bugün onun merhametine kalan hiç kimse için kaçış yoktu.

"Bugün oğullarınızın da benimle birlikte olduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm."

Parmaklarını şıklattı ve oğullarının bulunduğu iki oda canlandı, onları bağlı, kanlar içinde ve çok kötü bir durumda gösterdi.

"Seni pislik," dedi Dante hırlayarak. "Bunun bedelini ödeyeceksin. Sen ve senin Bratva pislüğün."

Galkin, çalışmalarını görmek için onunla birlikte gelmeye karar vermişti. Dante'ye gülümsedi.

"Sizce tüm bunların kabul edilebilir olduğundan kim emin oldu?" Bogdan sordu.

Dante olduğu yerde dondu kaldı.

"Görünüşe göre bir Capo olarak Dante, patronunu çok fazla kızdırmışsın ve anladığım kadarıyla seninle uğraşmaktan biraz bıkmışlar. Bu yüzden seni bugün buraya getirdim, böylece birkaç sorunu çözebiliriz." Genelde bu kadar konuşkan değildi ama bugün bir istisna yapacaktı.

"Ne istiyorsun?" Dante sordu. "Para mı? Kızımı öldürmek mi istiyorsun, hepsi bu mu?"

"Bundan bahsetmeniz çok komik. Konu kızınızla ilgili ama ben daha çok neden onu öldürmenize izin vereceğimi düşündüğünüzü merak ediyorum."

Dante'nin burun deliklerinin alevlenmesini izledi. Adamın bir yalanın içinde yakalanmaktan mutlu olmadığı belliydi.

Adama bir gülümseme sundu. "Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

Bogdan Galkin'e baktı, o da başını salladı. Bir parmak şıklatmasıyla oğullarından birinin boynu kesildi.

Dante çığlık attı. Gerçek, nadir görülen bir duygu vardı. "Bu bir savaş. Bu lanet olası bir savaş, seni bok parçası. Ne yaptığınız hakkında bir fikriniz var mı?" "Aslında bunlar senin patronundan gelen emirler," dedi Galkin. dedi.

"Yalan söylüyorsun."

"Görünüşe göre ödemelerinizi geciktirmişsiniz ve patronunuz Oğullarınızın kirlettiği iyi İtalyan mafyasının itibarından memnun değilsiniz," dedi Bogdan, Galkin'den görevi devralırken.

Bogdan, İtalyan mafya babasının tüm Rinaldi ailesini, daha da önemlisi oğullarını kadar çabuk teslim etmeye razı olmasına şaşırmıştı. Bildiği kadarıyla karısı ve kızıyla zaten ilgileniliyordu. Bu Bogdan'ın sorunu değildi. Dante büyük bir üzüntüye neden olmuştu ve bu yüzden şimdi bedelini ödemek zorundaydı.

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum," dedi Bogdan. "Adamın kendisi senin ve ailenin, ailesinin itibarını lekelemenizden bıktı ve artık haddinizi bilmeniz zamanı geldi. Sen bir efendi değilsin, sadece bir çalışansın. Kuralları sen koymazsın, onlara uyarsın."

Sözlerinin Dante'yi kızdırdığını gördü.

"Söyle bakalım, önce hangisini istersin, vücudunun her parçasının kesilmesini mi, yoksa ikinci oğlunun ölümünü izlemeyi mi?" diye sordu.

Dante ona baktı ve sonra gülümsedi. Beklediği tepki bu değildi. "Gerçekten güvende olduğunu düşünüyor musun?" Dante sordu.

Bogdan ona baktı. "Karım her zaman güvendedir."

"Parçaları bir araya getireceğini düşünmüştüm ama sanırım öyle olmadı. Merhum karımın tüm soyunu tamamen yok etmek için gerekenlere sahip olmadığımı biliyorsun," dedi Dante. "Bir kere, hiç umurumda değildi ama karımın tüm servetini ele geçirmek için bana mükemmel bir planla geldi. Serveti öylece teslim etmeyecekti ama zamanla çoğunu alabilecektik. Evelyn'in neden hepsini ona vermediğini bilmiyorum, ama ... çok yaklaştı. Sonunda hepsini alamadan öldü. O son mektubu yazdığından emin oldu. Beklediğim bu değildi ama beni sırtımdan bıçaklayacağını bilmeliydim." Dante gülümsedi. "Başladığı işi bitirmek üzere olduğunu tahmin edebiliyorum. Seni kızımı öldürmeye ikna etmeye çalıştım ama başaramadın. Onu elinde tutmaya karar verdin. O *zamandan* beri seni yanıltmaya çalışıyor ve sanırım bunun bedelini ödemek üzeresin."

Onuncu Bölüm

Anastasya Gustov'u gördüğüne çok sevinmişti. Onu görür görmez, her zaman yaptığı gibi kollarını ona doladı ve sarıldı.

"Seni görmek çok güzel. Sanki çok uzun zaman olmuş gibi hissediyorum." Geri çekildi ama ona tekrar, bu sefer daha da sıkı sarılacak kadar uzun bir süre.

Bogdan'ın meşgul olduğunu biliyordu ve onun her zaman dairenin içinde kalmasını istiyordu.

Gustov kapıyı kapattı ve onu apartmanın içine doğru itmesi garipti. Aslında onun davranışlarını biraz tuhaf buluyordu.

Beni nerede bulacağını nasıl bildi?

Kız ona gülümsedi ve o da başını salladı. "Biliyorum, bu yüzden seni görmeye geldim. Çok uzun zaman geçtiğini düşündüm ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim. Demek istediğim, evli olmak, o mektup ve bilirsin işte, her şeyi kabullenmek çok zor oldu."

"Annen seninle çok gurur duyardı."

Başını salladı. "İçecek bir şey ister misin? Çay? Kahve?"

"Kahve lütfen, sade olsun."

Onun yanından geçip gitti ve aklının bir köşesinde Bogdan'ın adamlarının Gustov'un gelişini neden haber vermediklerini düşünmeden edemedi.

Mutfağa girerek su ısıtıcısını ve ardından cep telefonunu çıkararak kocasından bir mesaj gelip gelmediğini kontrol etti. Mesaj yoktu.

Belki de bu bir sürprizdi. Bogdan ona sürprizler yapmayı severdi.

"Ne yapıyorsun?" Gustov sordu.

Elinde cep telefonunu tutarken sıçramaktan kendini alamadı. "Bogdan aramış mı ya da mesaj atmış mı diye bakıyordum."

"Öyle mi?"

"Hayır, hiçbir şey." Cep telefonunu cebine koydu ve lavabonun üstündeki dolaba uzandı.

İçinde bir his vardı. Gustov'un ona asla görmezden gelmemesini söylediği his ve içinde dönüp duruyordu. "Tehdit ortadan kalktı mı?" Anastasya sordu.

"Ha?"

"Biliyorsunuz, daha önce kaçmanızın ve kalamamanızın nedeni. Babam, hatırladın mı?"

"Ah, evet, doğru, baban benim şu anki konumumdan haberdar değil."

Dairenin etrafına bakınırken onu izledi. Gustov hiçbir zaman maddi şeylere önem vermemişti, en azından annesine ve kendi anılarına göre, yine de onun bazı eşyalara dokunduğunu gördü. Vazoların çok paraya mal olduğunu biliyordu. Aslında, bazı sanat eserleri de dahil olmak üzere hayranlık duyduğu birkaç eşya Bogdan'ın dairesindeki en pahalı eşyalardı. Bogdan ona güzel şeylerden hoşlandığını söylemişti.

"Biliyor musun, annemle nasıl tanıştığınızı hatırlayamıyorum," dedi Anastasya. "Son zamanlarda bunu çok düşündüm ve sana hayran olduğunu biliyorum."

"Ortak bir arkadaşımız aracılığıyla tanıştık." "Ailesi mi? Amcam, teyzem?" "Hayır, kim olduğunu hatırlamıyorum."

Gustov'a baktı, adam mutfağın görüş çıkmıştı ama mikrodalga fırının yansımasının yerini belli ettiğini bilmiyordu ve silahını doldurduğunu gördü. İçgüdüleri harekete geçmişti.

Bogdan'la duygularını birbirlerine itiraf ettiklerinden beri, Bogdan onu her bir mülkünü kaplayan silahlardan da haberdar etmişti. Hiçbir oda boş bırakılmamıştı ve tek yapması gereken çekmeceyi kaydırarak açmak, mandalını kaldırmak ve küçük bir tabanca bulmaktı. Tabancaya uzanırken elleri titredi. Dolu olup olmadığını kontrol etti, doluydu ve emniyeti kapalıydı.

Ne haltlar dönüyordu?

Çaydanlık ısıklık çaldı ve neredeyse geri çekiliyordu. "Çok gerginsin," dedi Gustov.

Arkasını döndüğünde onu mutfağın girişinde buldu ama elinde silah yoktu.

Bu çok garip bir şeydi. Hayatı boyunca annesi ona Gustov'a güvenebileceğini söylemişti. Hayatlarında güvenebilecekleri tek adam oydu ve yine de ona baktıkça sanki tüm eksik parçalar yerine oturuyordu.

Tekrar çaydanlığa döndü ve kahveyi doldurdu. Bu kez eli sabitti. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama biraz soğukkanlılık kazanmayı başarmıştı. Derin bir nefes aldı ve dışarı verdi.

"Ben ürkek değilim. Sadece ısıklık çalmaya alışık değilim. Beni şaşırtıyor." Küçük bir kahkaha attı ve onu harekete geçirmek için ne yapabileceğini ya da ne söyleyebileceğini merak etti.

Kahvesini hazırladıktan sonra fincanı ona uzattı. "Neden bunu oturma odasına götürmüyoruz?" diye sordu.

"Bu iyi olur."

Onun gidişini izledi ve pantolonunun arkasındaki şişkinliği gördü.

"Babamdı, değil mi?" dedi. Mutfağı çoktan boşaltmışlardı ve bir eliyle kahve fincanını tutuyordu. Diğer eliyle de mutfakta bulduğu silahı sırtına dayamıştı.

Gustov durdu ve onunla yüzleşmek için arkasını döndü. Hayatında ilk kez dış görünüşünü bir kenara bırakmıştı. Dudaklarında gülümseme ve gözlerinde kahkaha olan adam gitmişti. Yanlış yapmayacağını düşündüğü ve ona öz babasından daha çok babalık yapan adam. Hayatı pahasına güvenilebileceğini düşündüğü adam, ama bunların hepsi bir yalandı. Bu adama güvenilmemeliydi.

Adamın gözlerinin içine bakarken ilk kez gerçek adamı gördü. Şeytani, zalim biriydi ve babasıyla birlikte çalıştığını biliyordu.

"Çok kolay olacaktı. Baban Evelyn'e katlanamıyordu ama ben onu umursamıyordum. Güzel ve kibardı ama baban sadece parayı istiyordu. Paradan ayrılmanın onun için bu kadar zor olacağını bilmiyorduk. Biz de bir plan yaptık. Evliyken alabildiği kadarını alacaktı ve ben de onu kurtarmaya gelen parlak zırlı şövalyesi olarak bana aşık olmasını sağlamaya çalışacaktım. Para benim adıma olunca, ondan kurtulmak kolay olacaktı."

"Sana bir kuruş bile vermedi," dedi Anastasia.

"Hayır, Evelyn'e ailesi tarafından kalbinin onu kandırmasına asla izin vermemesi öğretilmişti. Onlar ölmeye başladığında bile şüpheleri vardı."

"Ama ondan önce de para alıyordun." Bogdan'ın kendisine offshore hesaplardan bahsettiğini hatırlıyor.

"Tabii ki. Babana güveneceğimi mi sanıyordun? Beni soğukta bırakacaktı. Kendisi tüm parayı alırken benim de tüm pis işleri yapmamı istiyordu. Böyle bir şey olmayacak."

"Peki, hanginiz beni öldürmeye çalışıyordu?" Anastasya sordu. "Bu ben ve baban olabiliriz. Bir yarışmamız var.

en iyi adamın kim olduğunu görmek için. Seni öldüren ödülü alır."

Kadın elindeki sıcak kahveyi Gustov'a fırlattı ve hemen oradan uzaklaştı. "Seni lanet olası sürtük," dedi Gustov.

Kalbi hızla çarpıyordu.

Kendisinin ve annesinin onun hakkında, hepsi hakkında bu kadar yanlış olabileceğine inanamıyordu. Babası ve Gustov bunca zamandır birlikte çalışıyorlardı ve o bunu hiç düşünmemişti bile. Kendini ihanete uğramış ve öfkeli hissediyordu ve içinden pek çok duygu akıyordu.

Elleri titredi ve saklandığı yerden hızla uzaklaştı ama bu yerini ele veriyordu ve Gustov hazırды. Silahı ateşledi ve kadın ılık attı. Silah ona isabet etmedi ve Gustov'un sesini duydu.

"Seni ben eğittim Anastasia. Beni öldürmek için gerekenlere sahip olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

Buna cevap vermesinin hiçbir yolu yoktu. Şu anda hiçbir şeye hazırlıklı değildi. Korku omurgasından aşağıya doğru ilerledi ve midesinin bulandığını hissetti.

Odaklanmak zorundaydı. Gustov ona hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu ve bir gün bunun ya ölüm ya da yaşam olacağını söylemişti. Bugün ölmeyecekti.

Silah elindeyken köşeye doğru eğildi ve yıllarca aldığı eğitim sayesinde adamın tam olarak nerede olacağını bildiği için ateş etti. Adamın homurtusunu duydu ve onu hakladığını anladı.

Ayağa kalkarak yatak odasına doğru koştu, kapıyı hafifçe kapattı ama tıklamasına izin vermedi. Kaçmasının hiçbir yolu yoktu.

Cep telefonunu çıkardı ve Bogdan'dan adamlarına gitmesini söyleyen bir mesaj vardı. Artık çok geçti.

Geri mesaj atacak, ne yapması gerektiğini soracak zamanı yoktu ki yatak odasının kapısı açıldı ve Gustov orada duruyordu. Başının yan tarafında kan biriktiğini gördü. Ateş ettiği mermi kulağına isabet etmiş ve kulağını koparmıştı.

Kadın şansını denemişti ama şimdi adam silahı ona doğrultmuştu. "Canını yakabilirim ya da seni çabucak öldürebilirim."

Silahını kaldırarak namlunun ucundan adama baktı. "Beni bu kadar kolay alt etmene gerçekten izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

"Seçme şansın yok. Bugün öleceksin Anastasia ve anneni göreceksin."

Ondan nefret ediyordu.

O anda kimden daha çok nefret ettiğini bilmiyordu - annesinin etrafında ördüğü yalanlar için Gustov'dan mı, yoksa ona verebileceği ama vermediği hayat için babasından mı?

İnsanların acımasızlığı.

"Siktir ," dedi. Ona hiç küfrettiğini hatırlamıyordu. Gustov'u tanıdığı sürece saygılı olmuştu. Annesi öyle olmasını istemişti. Şimdi ona baktığında, onun annesini aptal yerine koyduğunu görüyordu. Bunca zamandır Gustov ve babası birlikte çalışıyorlardı.

Gustov'un bildiği her şeye rağmen bilmediği birkaç şey vardı.

Silahın namlusuna bakarken annesini düşündü ve tereddüt bile etmedi. Nişan aldı ve ateş etti.

Gustov onun etrafta olmadığı zamanlarda pratik yaptığını bilmiyordu. Tek bir kafa vuruşu onun için kolaydı, çünkü pratik yaptığı şey buydu. Kuşkusuz, sonunda babasından kurtulma umuduyla pratik yapmıştı.

Kafasında bir kurşun yarası olan Gustov yere düştü ve anında öldü.

Tam yere yığıldığı sırada, kocasının sesiyle birlikte daire kapısının açılma sesini duydu.

"Bogdan!" diye bağırdı. Gustov'un cesedinin yanından koşarak geçti ve ana koridora çıkan kocasıyla karşılaştı.

Tereddüt bile etmedi. Kendini onun kollarına attığında, adam da onu tuttu.

"Yaşıyorsun," dedi.

"Gustov değil." Geri çekildi ve onun yüzüne tutundu. "Babamla birlikte çalışıyordun."

"Biliyorum.

Biliyorum." "Biliyor musun?"

"O gitti," dedi Bogdan. "Ben onun icabına baktım."

Bogdan'ın yanından geçip Galkin'in dairesine girdiğini gördü. "Gustov'u ben öldürdüm," dedi. "Onu kafasından vurdum."

Bogdan onun yüzünü avuçladı ve ona gülümsedi. "Seninle çok gurur duyuyorum." "Bunun herhangi bir sonucu olmayacak mı?" diye sordu aniden.

Galkin'e bakarken yaptıklarının ne kadar büyük olduğunu fark etti.

"Bunun sonuçları olacak," dedi Galkin. "Ama senin düşündüğün türden değil. Bogdan'ın karısından da en az kendisi kadar korkulacağına dair bir his var içimde."

Bogdan'ın gözlerindeki bakıştan, bunların ödemekten mutluluk duyacağı sonuçlar olduğunu biliyordu.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ve seni seviyorum. Teşekkür

." "Ne için?"

"Kendini güvende tuttuğun için. Ben... yapamadım... Sensiz yaşamak istemiyorum."

Ona baktı ve onun kendisi için doğru adam, hayatının aşkı olduğunu anladı.

Ve sonra onu öptü.

Sonsöz

On Yıl Sonra

Anastasia arabanın garaj yoluna girerken çıkardığı kusursuz sesi duyunca herkese sessiz olmalarını söyledi. Her şey mükemmeldi ya da en azından babalarını etkilemek için koşuşturan dört çocukla mümkün olduğunca mükemmel hale getirmeye çalışmıştı. Her iki dakikada bir yürüyüşe çıkmak istiyor gibi görünen üç köpek ve tabii ki kutlamaların bir parçası olmak için ısrar eden Galkin'in ailesi de vardı.

Bogdan'ın kırk dokuzuncu doğum günüydü ve bunun özel bir gün olmasını istiyordu.

Çok uzun sürdüğünden şikâyet eden Benjamin'e sessiz olmasını söyledi. Köşede Pierce'ın dışarı fırlayıp babasını korkutmak için beklediğini gördü. Sonra kıkırdamamaya çalışan Molly ve Evelyn vardı. Onların küçük ailesi. Köpekleri yerlerinde tutmaya çalışacaklardı ama gerçek efendileri Bogdan'dı ve onun emirlerine uyuyorlardı.

İçeri girdiği anda köpekler onu karşılamaya gitmezse paniğe kapılıyordu. Yaklaşık bir yıl önce, çocuklarla birlikte köpekleri yürüyüşe çıkardığı bir olay oldu. Yağmur yağmaya başlamış ve her yer çamur ve pislik içinde kalmış. Köpekleri banyoya götürmekten başka çaresi yoktu. Her neyse, onları kendisi ve dört çocukla birlikte bir banyoya kilitlemek bir deneyim olmuştu. Bir saat sürmesini umduğu süreden daha uzun sürmüştü.

Bogdan silahını kaldırmış bir halde odaya dalmış ve sonra da bunu çocuklar için bir oyuna dönüştürüyormuş gibi yapmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Uzun zamandır kimse evlerine saldırmaya çalışmamıştı.

Galkin haklıydı. Ünü artmıştı. Birkaç hırsızlık teşebbüsü olmuştu ve o tüm yol boyunca Bogdan'ın yanındaydı. Eğitimi Gustov'la birlikte durmamıştı. Son on yıldır onu çok daha yoğun bir şekilde eğitiyordu ve eğitim seanslarını çok seviyordu. En büyük oğulları Pierce'e bu seanslar sayesinde hamile kaldıklarına gerçekten inanıyordu.

Eve giren kocasının sesini duydu. Işığı açtığında Pierce saldırıya geçti. Anastasia kocasının bunun üstesinden gelebileceğini biliyordu. Onun üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Adamın Pierce'ı kaldırıp omzunun üzerinden atmasını izledi. Pierce tabii ki gülüyordu.

Hepsi "İyi ki doğdun!" diye bağırdı ve onun yüzündeki gülümsemeyi gördü. Beş yaşından beri doğum gününü kutlamamıştı. Babası ona bir hediye alırdı ama hiç pasta ya da parti yapmazdı.

Anastasya'nın kocasına hissettiği sevgiyi göstermesi gereken zamanlardı bunlar. Bir parti, en yakın arkadaşları, ailesi ve pasta vardı.

", " dedi Bogdan.

Anastasya, "Mutlu yıllar tatlım," dedi ve öpmek için kocasının yanına gitti.

Pierce'ın omzunda diğer üç çocukları da geldi. Hepsi de babalarına mümkün olduğunca yaklaşmak istiyordu.

Ona duydukları sevgiyi izlemek çok değerliydi. Ailesi tarafından sevilmenin onu çok etkilediğini biliyordu. Aile her şeydi.

Bogdan onu kendine çekti ve dudaklarından derince öptü. Hediyesini onunla çok daha sonra paylaşacaktı.

Son

www.samcrescent.com

-
-
-
-

Facebook Okuyucu Grupları:

www.facebook.com/groups/466389657105501

www.facebook.com/groups/295030114286077

Sam Crescent Yazarının Diğer Kitapları:

www.evernightpublishing.com/sam-crescent

Bu kitabı beğendiyseniz, siz de beğenebilirsiniz:

[Gelinin Arzusu yazan Lila Fox](#)

[D.C. Stone'dan Mahrem Sır](#)

[Jade Marshall'dan Mürekkep Sapan](#)

EVERNIGHT YAYINCILIK ®

www.evernightpublishing.com

-
-
-

Bülten listemize buradan katılın:

<https://www.bit.ly/4482Sj9>

BONUS ÖRNEK BÖLÜM

HAMK'IN ANNESİ

Sam Crescent

Telif Hakkı ©

2025

Örnek Bölüm

Nikki Brown arkadaşına doğru baktı ve onunla tartışmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Olmak isteyeceği son yer Şeytanın Canavarları MC kulüp eviydi ama arkadaşının korkunç bir fantezisi vardı.

Diana, en iyi arkadaşı, "yaşlı bir kadın" olmak istiyordu. Bu onun göreviydi. Nikki onunla takılmaktan hoşlanıyordu ama sürekli olarak ilçenin en korkunç barlarından birine gelmek artık can sıkılmaya başlamıştı. Ne zaman buraya gelseler, Diana etrafta dolaşp istediği erkeğin dikkatini çekmeye çalışıyor, o ise ortalıkta görünmeyip meyve suyu içiyordu. İçki içmez, sigara ya da uyuşturucu kullanmazdı.

Parti yapmayı seven bir anne ve hayatına girip çıkan birkaç babayla büyüdüğünden, dört gözle beklediği pek bir şey yoktu. Mümkün olan en kısa sürede annesinin evinden çıktı ve kendi evine taşındı. Pek bir şey değildi, bir karavan parkıydı ama en azından karavan parkının iyi bir yerindeydi. Sarhoşlardan ve keşlerden uzak durdu. Tek istediği, annesinin vebasası sürekli başına bela olmadan hayatına devam etmektir. Bu yüzden yerel süpermarkette rafları toplamaktan başka çaresi yoktu. Güzellik salonuna girmeye çalışmıştı ama annesinin kasabanın fahişesi olarak bilinmesi ona pek yardımcı olmamıştı.

Kuaförün sahibi Carly Knight ona türünden müşterilerin kaçmasını istemediğini söylemişti. "Onun gibiler" derken annesi gibi kadınları kastediyordu, fahişeleri.

Hayatı boyunca annesinin kara bulutları üzerinde gezinerek büyümüştü ve bu onu çileden çıkarıyordu. Kasabadaki kadınlar ondan hoşlanmıyordu çünkü onun tıpkı annesi Bethany gibi olduğunu düşünüyorlardı. Annesine hiç benzemiyordu. Birincisi, o çok bakirdi. Annesinin parti için eve getirdiği ve çoğu evli olan domuz gibi erkekleri görünce, hiçbir erkekle ilişki kurmak istemediğini anladı.

Yalnız kalmak daha kolaydı. Ayrıca, tüm boş zamanlarını çalışarak ve kendine düzgün bir daire kiralamak için para biriktirerek geçiriyordu. Karavan parkında yaşamayı seviyordu ama küçüklüğünden beri kendi evine sahip olmayı hayal ediyordu. Bağımsızlık. Annesinin asla elde edemediği bir şey. Elbette, annesi küçük, iki yatak odalı bir evde yaşıyordu ama kirayı genellikle ev sahibiyle yatarak ödemek zorunda kalıyordu. Nikki'nin oradan defolup gitmek istemesinin birçok nedeninden biri de annesinin kendi geçimini sağlamak için bu işi yapmaya başlamasını istemesiydi. Zaten maaşının yarısını annesine veriyordu ama onu da uyuşturucuya ve erkeklere harcıyordu.

İşte o zaman Dodge'dan defolup gitme zamanı gelmişti.

Şimdiye kadar yaptığı en iyi şeydi. Şimdi, en iyi arkadaşının parti yapmak istemesini ya da kendini hapse attırmasını engelleyebilseydi, bu daha ideal olurdu. Şimdilik öyle bir şansı yoktu. Diana ve soyulmak arasında, elindeki azıcık parayı biriktirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Hâlâ karavanının kirasını ödemek zorundaydı, daha iyi günler görmüş boktan arabasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Motor ışığı aylardır olmasa da haftalardır yanıp sönüyordu ama arabasıyla ilgilenmek için biriktirdiği para Diana'yı kurtarmaya gitti. Arkadaşını seviyordu ama bir dahaki sefere Diana kendi kefaletini ödemek için kendi yolunu bulmak zorunda kalabilirdi.

Yüksek bir ses, bir bağırış duydu ve gerildi, bilardo masasına bakınca iki adamın birbirine vurduğunu gördü. Kimse müdahale etmiyordu ve sonra bir yumruk daha atıldı ve sanki bu her gün yaşanan bir olaymış gibi şamatalı kahkahalar yükseldi. Az önce gördükleri hakkında düşünmeye başlayamıyordu ve bu onun için biraz fazlaydı.

Geri adım atarak derin bir nefes aldı ve midesinin bulandığını hissetti. Diana burayı seviyor olabilirdi ama o sevmiyordu. Biraz akıl sağlığına ihtiyacı vardı.

Bu gece gelmesinin tek nedeni Diana'nın ona yalvarmış olmasıydı. Gerçek şu ki, arkadaşını onu sadece şoför olması için davet etmişti.

iyi vakit geçirmesi ya da bundan nefret etmesiyle ilgilenmiyordu.

Nikki tüm şiddetten nefret ederdi. Annesinin eğlendirdiği pek çok erkekten biri hayır cevabını kabul etmiyordu. Nikki annesinin onu kızdıracak ne yaptığını bilmiyordu ama her ne yaptıysa annesine saldırmasına neden olmuştu.

Annesi hastaneye kaldırılmış ve Nikki ifade vermiş. Son duyduğuna göre, adam bunu birden fazla kadına yaptığı için hapse atılmıştı. Nikki ifadesinin işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu ama o sırada on dört yaşındaydı. O zamandan beri şiddete dayanamıyordu. Filmlerde bile izlemeyi reddediyordu. Şiddet hiçbir şeyin çözümü değildi, en azından onun kitabında. Bunu düşünmek bile onu hasta ediyordu ve şiddetle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu.

Köşedeki küçük yerinden uzaklaşarak ana odaya doğru ilerlemeye başladı, bunu yaparken de gölgelere yakın durdu.

Diana'nın burada kalıp bu tür saçmalıkları izlemesine gerek yoktu. Arkadaşının gecenin sonunda onu eve götürmek için kullanacağından bile şüpheliydi. Gece için bir erkek bulursa, Nikki tek başınaydı. Bu onun için sorun değildi.

Tuvaletlerin önünden geçerken, kendisini kulüp binasının başka bir bölümüne çıkaran bir kapı buldu. Kısa bir koridor vardı ama karanlıktı ve ait olmadığı yerlere gitme riskini almak istemiyordu. Alt dudağını dişleyerek sağa sola baktı ve sonra acele etmeden sola doğru ilerleyerek küçük bir kütüphaneye benzeyen bir yere açıldı.

Bu odanın kapısı yoktu ama orada da kimseyi görmedi. Sessizdi. Ana kulüp binasından gelen yüksek sesli müziği duymak kadar sessizdi ama düşünmek daha kolaydı.

İçen, gülen erkekler ve rastgele erkekler tarafından kovalanmak için yalvaran açık saçık giyimli kadınlar yoktu. Sadece bir odaydı. Bir oda ve sessizlik.

"Burada olmamanız gerekiyor."

Sert, sert ses onu şaşırttı ve onu görmek için döndü. Odanın köşesindeki ışığı fark etmemişti. Oturan bir adamdı, bir bileği dizinin üzerindeydi ve kalçasının üzerinde bir kitap varmış gibi görünüyordu.

"Ah, çok özür dilerim. Rahatsız etmek istememişim." "Ama ettiniz," dedi.

Nikki çok utanmıştı. Bu onun başına hiç gelmemişti. Evlere ya da kendisine ait olmayan yerlere burnunu sokacak türden bir kadın değildi.

Kendisi. "Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım-" "Sen kimsin?" diye sorarak sözünü kesti.

Belli ki bu, ilk seferde cevap almaya alışkın bir adamdı. Kesinlikle korkutucu görünüyordu. Hayatında daha önce hiç bu kadar gergin hissettiğini hatırlamıyordu. Kelimeleri oluşturmakta hiç başarısız olmamıştı. Adam onun çok aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Nikki, uh, Nikki Brown. Buraya arkadaşım Diana ile geldim. Buraya düzenli olarak gelir." Arkasını işaret etti, aklının bir köşesinde en iyi arkadaşının gelip onu kurtaracağını umuyordu. O kadar şanslı olduğu söylenemezdi.

Sırıttı. " biri." "Çaresiz mi?"

"*Arkadaşınız* belli ki kendisini yaşlı kadını olarak kabul edecek bir erkek bulmaya çalışıyor."

Adamın bunu komik bulmasından hoşlanmamıştı. "Neden gülüyorsun?"

"Bütün erkekler onun içini görüyor ve onun yaşlı bir kadın olmasına imkan yok."

Nikki kaşlarını çatı. "Yani arkadaşımı mı kullanıyorsun?"

"Kullanılacak olan o. Elini denemek için mi geldin?"

Büyük çocuklarla oynamak istiyor."

İğrenmekten kendini alamadı ve başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim, hiç sanmıyorum."

Böyle bir şey . Topuklarının üzerinde döndü, arkasını gitmek üzereydi. Bunu dinlemek ya da çaresiz olduğunu düşünmektense gecenin geri kalanını arabada geçirmeyi tercih ederdi. İğrenç.

Yarın Diana'yla ciddi bir konuşma yapacaktı. Arkadaşının gerçeği bilmesi gerekiyordu ve o zaman bu saçmalıktan sonsuza dek kurtulabilirdi. İçinden öfke fişkırıyordu. Onun söylediklerine inanamıyordu.

"Bu kadar farklı olduğunu sana düşündüren ne?" diye sordu.

Nikki durdu. Aklının bir köşesinde, arkasını dönüp gitmesi gerektiğini biliyordu. Böyle bir konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Her şeyden önce, onun bölgesindeydi. Nedenini bilmiyordu ama onun önemli biri olduğu hissine kapılmıştı. Belki aurasından ya da kendini taşıma şeklinden kaynaklanıyordu ama her iki durumda da dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. İkincisi, kavga çıkarmak ve sahibiyile tartışmak kabalıktı, eğer öyleyse.

"Buraya iyi vakit geçirmek için gelmedim, bu kulübün bir parçası olmak için de çaresiz değilim. Bana ihtiyacı olduğunda Diana için buradayım. Eğer aradığını bulamazsa."

Kıkırdadı. "Yani erkekler zoru oynarsa ve kadın eve eli boş dönmek zorunda kalırsa demek istiyorsun."

"Neden bu kadar kaba olmak zorundasın?"

"Bu kabalık değil, Aşkım. Eğer aletlerini sokacak daha dar bir amcık bulurlarsa, arkadaşının eski bir haber olduğunu söylemek biraz daha kaba olur, ama güven bana, istersen daha sert olabilirim."

Nikki başını salladı. "Her neyse. Ben gidip arabamda bekleyeceğim."

"Ben olsam eve giderdim, tabii birinin sikine binmeyi ummuyorsan. Güven bana, erkeklerin her zaman bir parça amcığa ihtiyacı vardır."

"Arabamda bekleyeceğim, teşekkürler."

Bu kez durmadı, bir parçası gerçekten istemesine rağmen arkasına bile bakmadı. Ama bakmadı. Arkasına bakıp onun kendini beğenmiş yüzünü görmenin bir anlamı yoktu.

Gizli koridordan çıkarak ana kulüp binasına doğru ilerledi. Arkadaşını bulma umuduyla birkaç saniye etrafına bakındı ama bulamadı. Herkesin yanından hızla geçip arabasına koştu.

Dışarıda sevişen, seks yapan insanlar vardı. Artık hiçbir şey kutsal değil miydi? Gözlerini yıkamak zorunda kalacaktı. Seks yapan insanları ilk kez görmüyordu. Bundan utandığı da söylenemezdi. Sadece bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Direksiyonun arkasına geçerek derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Diana'yla konuşması gerekecekti, buna hiç şüphe yoktu. Kendisinden çaresiz diye bahsedilmesi onu aşağılayabilirdi ama arkadaşının bunu umursamayacağını hissediyordu.

Nikki onun kim olduğunu sandığını bilmiyordu ama ondan hiç hoşlanmamıştı. Yine de onun kaba sözleri ve açık sözlü, dürüst gerçeği garip bir şekilde ferahlatıcıydı. Erkeklerin zalim, zorba ve hatta yalancı, dolandırıcı ve sahtekâr olabileceğini biliyordu. Kasıtlı olarak kötü davranmadan dürüst, doğru dürüst olmak onun için yeniydi.

O her kimse, kesinlikle gözlerini açmıştı ve en azından arkadaşına göz kulak olabilirdi.

Birkaç gün sonra Hawk kulüp binasının ana odasında dolaşıyordu. Adamları iyi vakit geçiriyordu, ki bu tam da onun olmasını istediği şeydi. İyi bir koşudan yeni dönmüşlerdi ve çok yorgundular. Adamlarıyla ilgilenmenin en iyi yolu onların stres atmalarına izin vermektir. Babasının ona öğrettiği numaralardan biriydi bu.

Babasını düşünmemeye çalıştı. Buradaki çoğu erkeğin aksine, babasıyla çok da kötü bir ilişkisi yoktu. Elbette her şey güllük gülistanlık değildi. Babası, tüm ülkedeki en saygın ve korkulan kulüplerden biri olan Devil's Beasts MC'nin başkanlığını devralacak bir adam yetiştirdiğini biliyordu ve bununla gurur duyuyordu.

Bu yüzden, babasının eline geçen her fırsatta aldığı kararlar dışarıdakiler tarafından zalimce bulunuyordu. Ona ve kulüpteki herkese göre babası, doğru zaman geldiğinde görevi devralmaya uygun bir adamdı ve o zaman beş yıl önceydi.

Allah rahmet eylesin, babası sadece beş yıl önce vefat etmişti. Başarılı silah operasyonlarından birinden sonraydı. Hawk'a göre babası iyiydi, iyiden de öteydi. Sağlığının zirvesindeydi ama daha yere düşmeden kalp krizinden ölmüştü. Adamlar yıkılmıştı.

Hawk, babasının ölümünden sonra ve cenaze töreni biter bitmez, birinin onun yerini almak için onunla dövüşmeye kalkışacağını düşünmüştü. Herkes onun tokmağı almasından çok memnundu. Hepsi ona güveniyor, inanıyor ve bunun babası sayesinde olduğunu biliyordu. Beş yıl sonra bugün bile, adamlarının yapmasına izin verdiği şeyler vardı. Mesela uzun bir koşudan sonra bir partiyle rahatlamak gibi. Bedava bira, bedava kadın ve kimsenin gelip bunları ellerinden almasından korkmaya gerek yok.

Odaya göz gezdirirken, bir kez daha üzerine çöken bu duygudan hoşlanmadı. *Onu* düşünmek. *Onun* kim olduğunu bile bilmiyordu. Elbette, arkadaşı Çaresiz Diana'yı biliyordu. Çocuklar ona bir lakap takmaya başlamıştı.

Kütüphanesini işgal eden kadından hiçbir iz yoktu. Kadın arkasına bile bakmadan gittiğinde, gidip ne yaptığına bakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Onun da arkadaşı kadar çaresiz olup olmadığını merak etti. Kulübe gelen tek kadın çaresiz olanlardı; ya iyi vakit geçirmek, ya kolay bir hayat ya da bu boşluğu dolduracak bir erkek istiyorlardı.

Kadınlar, sadık oldukları sürece, kulüpte kalırlarsa iyi bir hayat yaşıyorlardı. Yaşlı kadın pozisyonu değildi ama kesinlikle işe yarıyordu. Kadınların

Kurallar basitti: Kadınlar kendilerini Devil's Beasts MC horozuna adamak zorundaydı. Siklere sadıktılar ve onlardan herhangi biri için her şeyi yaparlardı. Kendilerini müsait hale getirmek dışında hiçbir kural yoktu. Kulüpte çalışırlar, kulübün onlardan istediği işleri yaparlardı. Birkaç kasabada birden fazla işletmeleri vardı ve tek yapmaları gereken itaat etmektir. Karşılığında iyi bir gelir elde ediyorlardı, kendilerine bakılıyordu ve evet, erkekler tarafından kullanılıyorlardı ama bazı kadınlar bir erkek yerine birçok erkeğin ilgisini tercih ediyordu.

Ancak, yaşlı bir kadın için bu farklı bir konumdu ve kadınların pek çoğu buna sahip değildi.

Bir kulüp kedisi, bir sonraki neslin ödülllerinden hiçbirini almadan tüm penisi aldı. Ancak yaşlı bir kadın çocuk doğurmak zorunda kaldı. Evliydim ve başka erkeklerle parti yapmıyorlardı. Diğer erkeklerin hiçbirisi onlara dokunamazdı. Onlar kocalarının malıydı. Kulağa arkaik gelse Hawk'ın umurunda değildi. Kurallar böyleydi ve kulüp içinde bu kurallara uyulurdu.

Bu yüzden kadınların çoğu erkeklerin tadını çıkardıktan sonra pek ortalıkta görünmüyordu. Ayrıca, erkeklerden herhangi birinin bir kadını karısı olarak alması nadirdi, özellikle de kadın elden ele dolaşmış, kullanılmış ve oynanmışsa. Bu basitçe gerçekleşmezdi.

Bu yüzden Diana yaşlı bir kadın olarak bunu başaramayacaktı.

Ayrıca biraz fazla çaresizdi. Adamlar onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Bu da onu en yüksek risk kategorisine sokuyordu. Prezervatiflerini düzgün bir şekilde atmaktan başka çareleri yoktu. O kadar riskliydi ki, kendini hamile bırakmak için prezervatifleri kurcalayabileceğini bile düşündüler.

Prezervatif şarttı. Yaşlı kadınlar korunmasız sevişirdi. Kulüp kadınları prezervatif kullanırdı. Bunlar babasının ona öğrettiği kurallardan bazılarıydı.

Babasını düşünmekten bıkmıştı. O orospu çocuğunu seviyordu ama geçmişe takılıp kalmak asla iyi bir şey değildi.

Bara doğru adım atarak elini tezgâha vurdu ve birkaç saniye içinde Dan ona açık bir bira verdi.

"Çaresiz Diana geri döndü," dedi.

Dan bir kahkaha patlattı. "O her zaman geri döner. Çocuklar buna bayılıyor ve ne kadar ileri gideceğini merak ediyorlar."

"Karşılıklı rıza mı?"
"Siktir, evet."

Bu da başka bir katı kuraldı. Babası ona tecavüzcü yetiştirmediklerini ve onları korumadıklarını söylemişti.

Babası ölmeden önce, kulüp kadınlarından biri olan Sandy, kulübün gözdesi sayılırdı. Çok güzeldi. Onu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Kirli değildi, kendini her zaman temiz ve müsait tutardı. Bir gece aşağı inmedi ve ertesi gün temizlik yaparken görüldüğünde her tarafı morluklarla kaplıydı. Kollarında ve vücudunun her yerinde morluklar vardı ve dahası, gözleri morarmış ve dudağı patlamıştı.

Adamlar kızgındı. Babası çok öfkelenmişti. Annesi öldüğünden beri babasının kulüp kadınlarıyla oynamayı sevdiğini biliyordu. Her neyse, uzun bir sohbetten sonra, adamlardan birinin hayır cevabını kabul etmediğini keşfetmişti. Sandy kibardı ve bu bir kâbusa dönüştü. Gece boyunca tecavüze uğramış, çığlık atmış ve yardım için yalvarmıştı ama odalar çoğunlukla ses geçirmezdi.

Aralarına yeni katılanlardan biri olan Greg, hiçbir kadının kendisine hayır diyebileceğine inanmıyordu ve bunu ona ödetmişti. Babası ona bir örnek olmuştu. İlk olarak, tüm kulübün ona saldırmasıyla başlamıştı. Taşıdıkları ve dağıttıkları ürünlerin bir kısmını depolamaktan hoşlandıkları terk edilmiş depolarından birine gitmişlerdi.

Adamlar ona vurduktan sonra Greg'in bilinci ancak yerine gelmişti. Sonra babası en sevdiği uzvunu koparmanın adil olacağına karar verdi. O şeyi parçalara ayırmayı ihmal etmedi. Babası Greg'le işini bitirdiğinde, ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Peki ya küçük arkadaşı?" diye sordu, anılarından sıyrılarak. Babası acımasızlığıyla tanınırdı. Şeytan'ın Canavarları MC'nin başkanlığına kolay lokma olarak gelmemişti.

"Küçük arkadaş mı?" Dan sordu.

Hawk Dan'e doğru döndü ve bekledi. "Hani şu Diana ile gelen esmer olan?"

Dan gerçekten şaşkın görünüyordu ve bu Hawk'ın daha da ilgisini çekti. Esmer kızı birkaç kez fark etmişti. Elbette, geçen gece ilk kez partiden uzaklaşma cesaretini göstermişti. Hawk onun istediği erkeklerden hoşlandığını düşündü.

"Üzgünüm dostum, herhangi bir arkadaşıyla geldiğini hatırlamıyorum ama olan biten her şeyi izlemiyorum, özellikle de Diana'yı." Dan omuz silkti.

Bu iş umduğu gibi gitmiyordu.

Küçük Bayan Esmer biraz fazla sık aklına geliyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Kadınları düşünmeye alışık değildi, en azından bu şekilde. Kadınlar onun yatağına girmekten, ona iyi vakit geçirtmekten ve çekip gitmekten çok mutluydu. Hiçbir kadını tercih etmezdi ve kendi zevkine sahip olmayı severdi.

Odanın diğer ucuna baktığında Diana'nın gömleğini açtığını ve sutyenli göğüslerini Dillion'ın yüzüne bastırıldığını gördü.

Birasını tuttu ve Dan'e döndü. "Diana'yı beş dakika içinde ofisime gönder."

Ofisine doğru ilerleyerek kapıyı kapattı ve masasının arkasına geçerek oturdu. Bu çok çılgıncaydı.

Onu düşünmeden edemiyordu ve şimdi Diana'yı sorgulayacaktı. Çok uzak durduğu bir kadın. Sadece kulüp malzemesi olsa da, yama peşinde bir kadındı. Hiçbir erkek onu istemezdi. Bunu neden göremediğini bilmiyordu. O iyi zaman geçiren bir kızdı ve hep öyle kalacaktı.

Kapı çaldı ve içeri gelmesi için seslendi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve heyecanlı görünüyordu. Bunun şanslı günü olduğunu düşünmüş olmalıydı. Sadece kulüpten biri onu istememişti, aynı zamanda bu kişi başkandan başkası değildi. Ona baktı ve sonra gömleğini açmaya başladığında başını salladı.

"Yapma," dedi. "Seni buraya sikmek için getirmedim. Bütün eğlenceni benim adamlarımla yaşayabilirsin. Ben ilgilenmiyorum."

Kaşlarını çattı ve anında dudaklarından gülümseme düştü. "Sorun nedir? İstedığın her kadının seni eğlendirmek zorunda olduğunu sanıyordum."

"Arkadaşın, kim o?" diye sordu.

Diana kaşlarını çattı. "Arkadaşım mı?"

"Bana bir iyilik yap, aptalı oynama. Oynadığın saçma oyunların ilgilenmiyorum. Bana arkadaşının kim olduğunu söyle ve hiçbir şeyi atlama," dedi.

Küçük bir kahkaha attı. "Bir sürü arkadaşım var."

Sabrını hızla kaybediyordu. "Seni buraya getiren ve seni bekleyen kişi. Sabrımı test etme, Diana. Bu kulüp için hiçbir şey olmadığından emin olabilirim ve bunu yapmaktan memnuniyet duyarım."

Korkmuş görünüyordu.

Bu kadının yaşlı bir kadın olmasına imkân yoktu. Bütün erkekler bunu biliyordu. Kulüpte bile dibe vuruyordu.

Kadın. Bildiği kadarıyla kulüpteki diğer kadınlardan bazılarına iyi davranmıyordu. Bu da başka bir kuraldı: erkeklerin hiçbiri kadın dramasıyla uğraşamazdı. Saçmalıklarını kendilerine saklarlar ya da kulübü terk ederlerdi. Erkekler istemedikçe, bebek yağı, jöle ya da her neye ilgi duyuyorlarsa onunla kavga etmeye ya da kıskançlığa yer yoktu. Şahsen kadınların kavga etmesinde herhangi bir cazibe görmüyordu.

Babası gibi o da kadınların korunması gerektiğine dair eski bir görüşe sahipti. Elbette bu kuralların istisnaları vardı. Bu kurallar artık kulübe ihanet edebileceğini düşünen herhangi bir kaltak için geçerli değildi. Öldürülürdü. Kulübe ihanet eden pisliklere karşı hiç toleransı yoktu.

"Nikki'den bahsediyorsun. Adı Nikki Brown, şehrin hemen dışındaki yerel süpermarkette çalışıyor."

"Ondan başka kim hoşlandı?" diye sordu.

"Kulüpte başka kimler?" diye sordu Diana.

Adam ona baktı.

"Kimse yok. Nikki biraz gergin." Küçük bir kahkaha attı. "Yeni yerlerde rahat değil ve bu da onu biraz... gergin yapıyor. Yine de iyi bir kızdır. Gördükleri ya da görmedikleri hakkında hiçbir şey söylemez." Diana saçmalamaya başladı.

Masanın üzerinden bir kâğıt ve kalem uzattı. "Adresini yaz."

"Gerçek bir evi yok. Bir karavan parkında yaşıyor." Diana ayrıntıları not etti. Geri çekildi.

"Git."

"Emin misin? Sana iyi vakit geçirtebilirim, söz veriyorum."

"İki kere söyletme bana."

Herhangi bir arkadaşla ilgilenmiyordu. Diana ona istediğini vermişti.

Örnek bölümün sonu

www.evernightpublishing.com/hawks-woman-by-sam-crescent

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

